

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudije Alibabić Osmana predsjednika vijeća, sudija Midžić- Rekić Edite i Kudić Rasmire članova vijeća sa zapisničarom Rahmanović Senidom u krivičnom predmetu protiv optuženog Salkić Enesa sin M. iz V. K., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK br. T01 0 KTRZ 0027688 17 od 25.12.2020.godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 13.10.2023.godine u prisutnosti Kantonalnog tužioca Cerić-Mrenica Ornele, optuženog Salkić Enesa i branioca advokata Mesić Jasmina, donio je i istog dana u prisutnosti Kantonalnog tužioca Cerić-Mrenica Ornele, optuženog Salkić Enesa i branioca advokata Seferović Nedima iz Advokatskog društva „Mesić Jasmin“, javno objavio, slijedeću:

P R E S U D U

Optuženi SALKIĆ ENES zvani “Vrebač”, sina M. i majke D., rođene P., rođen 01.06.1968. godine u mjestu G., općina V. K., gdje je i stalno nastanjen na adresi ..., JMBG ..., pismen sa završenom SSS, po zanimanju vozač, oženjen, otac ... djece, srednjeg imovnog stanja, ..., državljanin ..., imalac lične karte broj ..., vojsku služio u L. i N. S., vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO V. K., neosuđivan, nalazi se na slobodi;

K R I V J E

Što je:

U vrijeme rata u RBiH i oružanog sukoba na teritoriji općine V. K., između pripadnika 5. Korpusa Armije RBiH i Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, u svojstvu rezervnog policajca Službe javne bezbjednosti V. K., Policijska stanica V. K., postupao protivno pravilima međunarodnog humanitarnog prava kršeći odredbe zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12. augusta 1949.godine, tako što je:

1. Dana 09.08.1995. godine, u poslijepodnevrim satima, u V. K., nakon što se civil Č. S. dobrovoljno javio u Policijsku stanicu u V. K. i nakon što je zatvoren u podrumске prostorije Policijske stanice, a zatim sa oko 30 zatvorenika istog dana sproveden do zgrade Šahovskog kluba u V. K., i nakon što ih je policija postrojila, Salkić Enes je izveo iz stroja Č. S., odveo ga u obližnju prostoriju Šahovskog kluba, naredio mu da legne potrbuške na sto, a zatim ga više puta snažno udarao palicom po cijelom tijelu, a kada je Č. S. nekoliko puta pokušao da ustane sa stola padao je na pod, dok ga je Salkić Enes pri tom nastavio snažno udarati palicom po prednjem dijelu tijela u predjelu grudi i ruku, a zatim ga ponovo prisilio da ustane i legne na sto, te ga nastavio snažno udarati palicom po cijelom tijelu, što je ponovio nekoliko puta, od kojih udaraca

je Č. S. popucala koža na tijelu, a zatim mu je naredio da izađe iz navedene prostorije, pa kada je Č. S. krenuo da izađe, nekoliko puta ga je snažno udario nogom na kojima su bile čizme u predjelu donjeg dijela leđa, nanoseći mu na taj način snažan fizički bol i duševnu patnju.

2. U toku mjeseca augusta 1995. godine, u V. K., nakon što su pripadnici 5. Korpusa ARBIH lišili slobode civila L. E. i zatvorili u halu firme „Seko“ u krugu privrednog društva Grupex sa drugim pristalicama Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i ratnim zarobljenicima, pripadnicima Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, Salkić Enes je ušao u navedenu halu i naredio L. E. da krene ispred njega, a zatim ga uveo u susjednu manju prostoriju, naredio mu da stane pored stola i stavi ruke na sto, a zatim ga metalnom šipkom dužine oko 1,5 m i debljine oko 5 cm, više puta snažno udario po leđima, a kada je L. E. podigao desnu ruku da zaštiti glavu, snažno ga je udario navedenom šipkom po desnoj ruci i na taj način mu slomio ruku, a zatim ga oborio na pod i nastavio snažno udarati nogama na kojima su bile čizme u predjelu leđa i bubrega, od kojih udaraca je L. E. izgubio svijest, nanoseći mu na taj način snažan fizički bol i duševnu patnju.

Dakle, za vrijeme oružanog sukoba u RBiH, kršeći pravila međunarodnog prava, prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao, nanoseći im velike patnje i povrede njihovog tjelesnog integriteta, dostojanstva i zdravlja.

Čime je počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije pa sud primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 41. stav 1., člana 42. tačka 2. i člana 43. stav 1. tačka 1. istog zakona, optuženog:

O S U Đ U J E

Na kaznu zatvora u trajanju 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

Temeljem člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni Č. S. i L. E. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju se na parnični postupak.

Temeljem člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi se obavezuje da nadoknadi troškove krivičnog postupka u iznosu 522,00 KM i plati sudu paušal u iznosu od 200,00 KM, u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e:

Kantonalno tužilaštvo USK-a Bihać podnijelo je optužnicu broj: T01 0 KTRZ 0027688 17 od 25.12.2020.godine protiv optuženog Salkić Enesa stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ).

Optužnica je potvrđena rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda dana 05.01.2021.godine i zakazano je izjašnjenje o krivnji za dan 18.03.2021.godine na kojem se optuženi Salkić Enesa izjasnio da nije kriv pa je nakon toga zakazan glavni pretres.

Oštećeni Č. S. i L. E. na glavnom pretresu stavili su prijedlog za ostvarivanje imovinsko pravnog zahtjeva za naknadu štete.

Kantonalni tužilac je na glavnom pretresu održanom dana 15.09.2021.godine (vrijeme od 10:07:15 do 10:07:53) izmjenio činjenični opis krivičnog djela krivično pravne radnje navedena u tački 2. dispozitiva optužbe tako da je u predzadnjem redu umjesto riječi: „L. E.“ stavio riječi: „L. E.“ obrazlažući da je to štamparska greška u imenu oštećenog dok su u ostalom dijelu, činjenični opis i pravna kvalifikacija djela ostali neizmjenjeni.

U završnoj riječi Kantonalni tužitelj je naveo da je Kantonalno tužilaštvo USK izvedenim dokazima *izvan razumne sumnje* dokazalo da je optuženi Salkić Enes počinio krivično djelo u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici pa je predložio da se isti oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

U odbrani optuženog u uvodnoj riječi, dokaznom postupku i završnoj riječi osporeno je bilo kakvo učešće optuženog Salkić Enesa u radnjama izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret ističući da tužilaštvo provedenim dokazima nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ kako je to činjenično opisano u dispozitivu optužnice koja je bila predmet ovog suđenja i predloženo da sud optuženog oslobodi od optužnice.

Rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 01 0 016598 21 Kž od 22.06.2023. godine djelimično je uvažena žalba optuženog Enesa Salkića i ukinuta presuda Općinskog suda u Bihaću broj 01 0 K 016598 21 K od 08.10.2021. godine i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Postupajući po uputama Vrhovnog suda Federacije BiH zakazan je i održan glavni pretres dana 13.10.2023. godine.

U završnoj riječi Kantonalni tužiteljica je ostala kod završne riječi date u ranijem postupku 08.10.2021. godine ističući da je tokom dokaznog postupka dokazano, kako svojstvo optuženog tako i svojstvo oštećenih u vrijeme izvršenja krivičnog djela, da je dokazano da je postojao oružani sukob, da je počinjeno krivično djelo na način kako je krivično djelo činjenično i pravno opisano u optužnici i da je Kantonalno tužilaštvo USK izvedenim dokazima *izvan razumne sumnje* dokazalo da je optuženi Salkić Enes počinio krivično djelo u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici pa je predložila da se isti oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

U završnoj riječi u odbrani optuženog je osporeno bilo kakvo učešće optuženog Salkić Enesa u radnjama izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret ističući da tužilaštvo provedenim dokazima nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ kako je to činjenično opisano u dispozitivu optužnice koja je bila predmet ovog suđenja i predloženo je da sud optuženog oslobodi od optužbe.

Optuženi Salkić Enes na glavnom pretresu nije iznosio odbranu ali je dao iskaz u svojstvu svjedok. U svom iskazu datom u svojstvu svjedoka optuženi navodi da ima nadimak „Vrebac“ i da on i njegovi članovi porodice i bliži rođaci sa prezimenom Salkić imaju nadimak „Vrebc“i“. Tvrdi da je prije rata i jedno vrijeme u toku rata živio u V. K. u naselju G. te da je bio vojno angažiran tako da je od početka rata do proglašenja Autonomne pokrajine Zapadna Bosna bio pripadnik 521 Brigade 5. Korpusa. Nakon proglašenja Autonomne pokrajine Zapadna Bosna bio je pripadnik vojske Autonomne pokrajine sve do zarobljavanja od strane pripadnika 5. Korpusa Armije BiH. Nakon puštanja iz zarobljenštva je otišao u V. K. i izbjegavao odlazak na ratište u sastavu vojske AP ZB pa je zatvoren u logoru D. 1 gdje je proveo 47 dana a zatim je pobjegao na stranu 5. Korpusa sa mlađim bratom koji je kasnije poginuo. Nakon pada prve Autonomije od 10.08.1994.godine u svojstvu rezervnog policajca angažovan je u Stanici javne bezbjednosti koja

je pripadala V. K. ali se sjedište nalazilo na teritoriji 5. Korpusa. Radeći u svojstvu rezervnog policajca u SJB V. K. u periodu od 07.08.1995.godine do 20.08.1995.godine radio je na obezbjeđenju objekata lica i materijalnih dobara „najviše“ je obezbjeđivao objekat Opštine V. K. i načelnika. Iskazuje da u tom periodu nije uopće odlazio u prostorije šahovskog kluba V. K. a niti je znao za taj klub a niti ga je to interesovalo. Tvrdi da je u tom periodu išao u prostorije Seko u V. K. da vidi koga od svoje rodbine pripadnike Autonomije koji su bili zarobljeni i da od njih sazna za sudbinu svog kolege Č. H. i dva svoja stričevića I. i F. koji su bili pripadnici Stanice policije u M. K. a zarobljeni su od strane vojske autonomne pokrajine kad je počela „druga Autonomija“ za koje je kasnije čuo da su pobijeni. Do prostorija Seko u V. K. dovezao se u vozilu Golf II a po dolasku je vidio da prostorije obezbjeđuju vojni policajci te je po ulasku u prostorije odložio pištolj i pušku i sa još dvojicom policajaca je ušao u halu u kojoj je bilo 200 do 300 ljudi te je među njima ugledao svog rođaka L. E.. Pripadnici vojne policije su mu odobrili da razgovara sa L. E. pa je sa dvojicom pripadnika vojne policije otišao u jednu prostoriju u namjeri da istog pita za svoje rođake stričeviće ali je L. E. počeo „cmizdriti“ što znači plakati. Tvrdi da je L. E. pitao gdje su njegovi stričevići da odu, da ih pronađu i da ih pokopaju a on nije htio ništa da kaže i počeo je vikati „šta će moje troje djece“. Tvrdi da su vojni policajci vidjeli šta se radi i rekli da iziđe vani te su obećali da će ga oni ispitati na te okolnosti jer je on bio pod ingerencijom od vlade policije. Navodi da se tu zadržao 5 – 10 minuta a zatim je uzeo svoj pištolj i udaljio se prema kapiji te kad je bio na udaljenosti oko 100 metara čuo je da ga zovu navedena dva vojna policajca i vidio je da s njim ide L. E.. Iskazuje da ga je jedan od vojnih policajaca pitao da li bi L. E. odvezao doktoru pa je sa policajcem S. S. odvezao L. E. kod doktora. Po dolasku je stajao vani 10 -15 minuta i tad je naišao njegov zet D. S. i pitao ga šta radi tu a on je odgovorio da je dotjerao tog rođaka jer mu je nešto pozlilo. Iskazuje da je L. E. sjeo u vozilo golf na sicu ozada gdje se nalazila i puška od optuženog i da je optuženi postupao sa namjerom da pomogne L. E. a da L. E. pomogne njemu da pronađe te rođake. Nakon što je vojni policajac L. E. izveo iz bolnice, optuženi nije vidio nikakve zavoje na glavi niti gips na ruci L. E. i da se je oštećeni pravio da ga boli i pretvarao se. Vratili su ga u Seko. Poslije navedenog događaja je viđao L. E. a kasnije je čuo da je on pobjegao u grad K.. Optuženi ističe da je L. E. u toku rata za vrijeme prve autonomije bio vozač komandanta narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna D. A. i da je imao sve informacije jer je obilazio SAO Krajinu. Optuženi tvrdi da je demobilisan 20.08.1995.godine i da je otišao voziti autobus u Agrokomercu tako da je vozio vojsku na linije ratišta. Isto tako je vozio porodice od pristalica Autonomije u K. da pozovu svoje ukućane da se vrate svojim kućama u V. K.. U K. je vidio i L. E. koji je kao i ostali govorio da se neće vraćati dok se ne vrate s puškama.

Kada je u pitanju oštećeni Č. S. optuženi navodi da Č. S. nije ranije lično poznao niti zna bilo šta u vezi sa Šahovskim klubom. Za Č. S. je prvi put čuo, u vrijeme kad se nalazio na putu u A. ujutro u 6 sati primio poziv od svoje supruge koja je zvala iz V. K. i saznao da ga traže pripadnici SIP-e i da hoće da razgovaraju s njim nešto o ratu poslije toga je otišao u prostorije SIP-e čuo je da ga Č. S. tereti. Na pitanje kantonalnog tužioca je optuženi izjavio da je prije rata 1989.godine zaposlio se na farmi kunića u V. K. a 1992.godine je prestao raditi tako da se od aprila 1992.godine vodio na evidenciji vozača. Na pitanje predsjednika vijeća optuženi Salkić Enes je odgovorio da njegov brat koji je prije rata radio u firmi Seko poginuo 29.01.1995.godine u vojnoj akciji na strani 5. Korpusa ARBiH u mjestu B. Općina V. K. a kasnije je saznao da je on prvo bio ranjen, da je tučen i da je od toga preminuo. Iskazuje da je u vremenu od 10 augusta 1994.godine do 20 augusta 1995.godine radio u Policijskoj stanici V. K. na radnom mjestu rezervnog policajca i da je tačno u optužnici navedeno da je on u vrijeme kritičnog događaja 09.08. 1995.godine nalazio se u rezervnom sastavu Policijske stanice V. K.. Poriče da je u kritično vrijeme maltretirao Č. S. i L. E.. U pogledu oštećenog Č. S. navodi da on njega tada nije uopće poznao i da nije bio 09.08.1995.godine u šahovskom klubu a da L. E. nije tukao jer mu je to rođak i da je u halu Seko išao sa najboljom namjerom, da, u vrijeme kad je sa L. E. bio u posebnoj prostoriji u prisutnosti dvojice policajaca vojne policije, nije imao nikakav predmet u ruci pa ni metalnu šipku. Tvrdi da je L. E. simulator i da je u trenutku, kada ga je počeo pitati on počeo

plakati a to su vidjeli vojni policajci i rekli da napusti prostoriju i da će ga oni ispitati jer je on u njihovoj ingerenciji. Ponovio je da je on L. E. vozio kod doktora u vozilu Golf 2 na zadnjem sjedištu, koje je vlasništvo L. E. brata. Tvrdi da ne zna ime doktora koji je pregledao L. E. jer nije bio unutra i da je sa L. E. bio taj policajac S. S.. Iskazuje da po izlasku iz prostorija bolnice L. E. nije imao nikakve zavoje na sebi i da je on vođen u bolnicu zbog toga što mu je pozlilo a to je optuženom rekao vojni policajac. Iskazuje da je L. S. sam izišao iz vozila i otišao u prostorije Seko te da optuženi nije obavijestio svoj komandira P. B. da je išao u prostorije Seko gdje se nalazio L. E. i misli da je taj dan bio slobodan da nije radio. Napominje da je ranije bio u dobrim odnosima sa L. E. i da su se posjećivali do same autonomije, da je njegova familija bila za 5. Korpus a porodica L. E. je bila na strani autonomije te u vrijeme kad je on bio zarobljen od strane pripadnika AP ZB da su ga doveli da čisti šumu na lokalitetu u blizini kuće majke od L. E. i da se mati od L. E. pravila da ga ne poznaje i da se zbog toga više nisu posjećivali te se izgubio svaki kontakt. U vrijeme kad je bio sa L. E. u posebnoj prostoriji sa pripadnicima vojne policije uopće ga nije pitao za svog brata jer zna da je on poginuo nego je mislio upitati za stričeviče koji su poginuli i da je L. E. počeo ponašati na način kako je to već objasnio. Vezano za angažman L. E. u toku rata od strane autonomije optuženi je ponovio da je L. E. vozio komandanta vojske AP ZB D. A. u vrijeme prve autonomije a u drugoj autonomiji ne zna šta je L. E. radio jer je ostao bez mercedesa i osporio je iskaz L. E. ističući da je L. E. neistinito izjavio da je on vozio sanitet.

Kada su u pitanju prigovori odbrane optuženog izneseni tokom dokaznog postupka i u završnoj riječi sud će se na te prigovore očitovati i u daljnjem toku obrazloženja presude.

U dokaznom postupku sud je odlučio da se neće neposredno provoditi već izvedeni dokazi pred Kantonalnim sudom, neće se ponovno saslušavati svjedoci optužbe i svjedoci odbrane koji su ranije saslušani s obzirom da je strankama i braniocu omogućeno unakrsno ispitivanje tih svjedoka na ranijim glavnim pretresima a uz saglasnost odbrane sud je odlučio da se preuzme iskaz optuženog Salkić Enesa dat u ranijem postupku prije donošenja presude koja je ukinuta. U skladu sa odredbama člana 331a) stav 4. ZKP FBiH preuzeti su i prihvaćeni i odlučeno da će se u daljem toku postupka koristiti ranije izvedeni dokazi optužbe i to iskazi svjedoka: oštećenog Č. S. dat na glavnom pretresu održanom 22.06.2021.godine i iskazi oštećenog L. E. dati na glavnom pretresu 22.06.2021.godine i 08.10.2021.godine, preuzeti iskazi saslušanih svjedoka M. H., M. E., K. A. i Č. Š. dati na glavnom pretresu 08.07.2021.godine. Nadalje preuzeti iskazi saslušanih svjedoka: M. H. 1, S. E., P. B. i B. A. dati na glavnom pretresu 01.09.2021.godine te preuzeti iskazi saslušanih svjedoka H. Š. i D. S. dati na glavnom pretresu 15.09.2021.godine. Preuzeti su i pisani dokazi koje je tužilaštvo prikupilo u toku istrage a u iste je sud, uz saglasnost stranaka i branioca da se ne čitaju, izvršio uvid na glavnom pretresu održanom 15.09.2021.godine i to: Ovjerena fotokopija odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti (Sl.list R BiH broj 1/92) od 09.aprila 1992.godine, ovjerena fotokopija odluke o proglašenju ratnog stanja (Sl.list R BiH br.7/92) od 20.juna 1992.godine, ovjerena fotokopija odluke o ukidanju ratnog stanja (Sl.list R BiH br.50/95) od 28.decembra 1995.godine, ovjerena fotokopija Proglasa Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993.godine uz inicijativu o formiranju Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, Službeni list R BiH broj 7/92 od 20.06.1992.godine, ovjerena fotokopija Rješenja broj: 05-41-6188/16 od 15.11.2016.godine, Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata sa prilogom ovjerenih fco matičnog i jediničnog kartona (raspored vojnog obaveznika u kartoteci za period od 1986 do 20.08.1995.godine) na ime Salkić Enes za potrebe krivičnog postupka T20 0 KTRZ 0003523, Akt MUP-a USK broj 05-04/01-3-14-1610/16 od 22.11.2016.godine sa priložima, kartice koje se odnose na Salkić Enesa – vojni policajac. Preuzeta službena evidencija pripadnika rezervnog sastava policije iz kojeg proizilazi da za lice Salkić M. Enes rođengodine u V. K. postoji OS obrazac za obračun plaće iz kojeg vidljivo da je isti bio pripadnik rezervnog sastava policije SJB V. K. CSB Bihać u periodu 22.04.1992. do 27.09.1993.godine i od 10.08.1992. do 27.09.1993.godine te od 10.08.1994. do 20.08.1995.godine. Preuzeto rješenje Sektora za materijalno finansijske poslove i podršku SJB V. K. rješenje broj 14-281/95 od

27.02.1995.godine kojim se Salkić Enes u svojstvu rezervnog policajca raspoređuje u SJB V. K. počev od 21.02.1995.godine i ističe čin – radno mjesto vođa partolnog sektora od 24.07.1995. godine, preuzeti: spisak koji se vodi u vojnoj evidenciji V. K. dostavljen od strane MUP USK uz dopis od 22.11.2016.godine, troškovnik KT USK broj T01 0 KTRZ 0027688 17 od 28.12.2020.godine i Izvod iz kaznene evidencije (TCMS) na ime optuženog Salkić Enesa od 24.12.2020.godine. Preuzeti su iskazi svjedoka dati u prethodnom postupku koje je kantonalni tužilac uložio u spis prilikom ispitivanja svjedoka i to: iskaz svjedoka oštećenog Č. S. broj T20 0 Kt Rz 0012885 16 od 18.10.2016. godine u tužilaštvu BiH i iskaz Č. S. koji je dat u Kantonalnom tužilaštvu USK-a Bihać broj T01 0 Kt Rz 0027688 17 od 27.08.2019. godine te iskaz svjedoka L. E. dat u Tužilaštvu Bosne i Hercegovine broj T20 0 Kt Rz 0012885 16 od 18.10.2016. godine i drugi iskaz svjedoka L. E. dat u Kantonalnom tužilaštvu USK-a Bihać broj T01 0 Kt Rz 0027688 17 od 28.08.2019. godine te preuzeti: iskaz svjedoka M. H. dat u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj 16-14/3-04-2-299-158/11 od 04.11.2016. godine, iskaz svjedoka M. E. dat u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj 16-14/3-04-2-299-159/11 od 14.11.2016. godine, iskaz svjedoka K. A. dat u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj 16-14/3-04-2-299-160/11 od 04.11.2016. godine, iskaz svjedoka Č. Š. dat u Tužilaštvu BiH broj T20 0 Kt Rz 0012885 16 od 15.11.2016. godine i iskaz svjedoka S. E. dat u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj 16-14/3-04-2-299-164/11 od 08.11.2016. godine te preuzima iskaz svjedoka M. H. 1 dat u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu broj 16-14/3-04-2-299-161/11 od 04.11.2016. godine.

S obzirom da fotokopije priloga uz akt MUP-a broj T01 0 KTRZ 0027688 17 od 28.12.2020.godine koje je Kantonalni tužilac na ranijem glavnom pretresu uložio nisu bile ovjerene pečatom, čime se dokazuju da su vjerni originalu Kantonalni tužilac je pribavio ovjerene fotokopije te je na nastavku glavnog pretresa u dokaznom postupku, dana 30.09.2021.godine, uz saglasnost stranaka i branioca da se ne čitaju izvršen uvid pa su u ponovljenom postupku preuzeti navedeni pisani dokazi kojim se dokazuje da su uložene fotokopije vjerne originalu i to: dopis od 28.09.2021. koji je ranije pročitan, spisak pripadnika SJB V. K. koji se vodi u vojnoj evidenciji OMO V. K. a u dopisu je označen kao ovjerena kopija obrasca za obračun plaće iz kojeg je vidljivo da je Salkić Enes bio pripadnik rezervnog sastava Policije V. K. od 14.08.1996.godine, Rješenje MUP-a odnosno Centra službe bezbjednosti Bihać broj 14-1370/95 od 05.09.1995. godine, ovjerena fotokopija i Rješenje Centra službe bezbjednosti Bihać broj 14-281/95 od 27.02.1995. godine, broj: 14-1370/95 od 05.09.1995. godine.

Preuzeti su i iskazi saslušanih svjedoka na prijedlog odbrane i to iskazi svjedoka Z. K. i N. A., koje su dali na glavnom pretresu 30.09.2021.godine i preuzet iskaz optuženog Salkić Enesa dat u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu 30.09.2021.godine. Preuzeti su pisani dokazi odbrane izvedeni na glavnom pretresu 30.09.2021.godine u koje je sud uz saglasnost stranaka i branioca da se ne čitaju izvršio uvid i to: dopis Ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata Odsjek za pitanje evidencije iz oblasti vojne obaveze USK br. 07/5-45-4-291-5/21 od 22.09.2021. godine, ovjerena fotokopija originala Raspored u kartoteci za vojnog obaveznika S. S. S. rođen godine, - dva rasporeda u kartoteci, na drugoj strani ima raspored vojna jedinica 6094 Bihać 02.08.1992. do 01.04.1993. pa onda 01.04.1993. do 17.08.1994, Vojna jedinica 5807 od 22.04.1992. godine vojna jedinica 5665 17.07.1995. godine do 21.08.1995. godine i 15025 22.08.1995. godine do 20.01.1996.godine, preuzeta razgledana fotodokumentacija sa oznakom krug tvornice Seko V. K., septembar 2022. godine fotografije od 1 do 6 i uvid u izvod iz matične knjige umrlih za S. S. od 27.09.2021.godine izdat od strane Grada Bihaća. Preuzet je iskaz svjedoka oštećenog L. E. koji je dodatno po odluci suda saslušan na glavnom pretresu održanom 08.10.2021. godine. Preuzete su izjave oštećenog Č. S. koju je dao na glavnim pretresima održanim 22.06.2021. godine i 08.10.2021. godine u kojim je naveo da postavlja imovinsko pravni zahtjev za naknadu štete od optuženog koji će kasnije specificirati i preuzete izjave oštećenog L. E. date na glavnim pretresima 22.06.2021. godine i 08.10.2021. godine u kojim je naveo da postavlja imovinsko pravni zahtjev i traži od optuženog naknadu štete u iznosu od 50.000,00 KM.

Nakon provedenih dokaza optužbe i odbrane, cijeneći svaki dokaz pojedinačno i sve dokaze zajedno u međusobnoj povezanosti kako je to i predviđeno odredbom člana 296. stav 2. ZKP F BiH utvrđeno je činjenično stanje kao u izreci presude. Sud je prilikom donošenja presude izvršio uvid i cijenio sve izvedene dokaze ali će se u obrazloženju presude dati osvrt samo na dokaze koji su bili od značaja za činjenično stanje u pogledu krivičnog djela i krivnje optuženog.

Nakon ocjene preuzetih i izvedenih dokaza pred ovim sudom pojedinačno i u međusobnoj vezi ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Optuženom se stavlja na teret da je izvršio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ na način i u vrijeme navedeno u izreci presude. Prema optužnici optuženi je kršio propise Međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba prema civilnom stanovništvu koji su zaštićeni Međunarodnim humanitarnim pravom, te je postupao suprotno članu 3. stav 1. tačka a i c) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica i za vrijeme rata od 12.08.1949. godine.

Sud nije prihvatio navode odbrane da optužnica tužilaštva u činjeničnom opisu krivičnog djela koje se stavlja na teret Salkić Enesu sadrži nedostatke, koji proizlaze iz specifičnosti krivičnih djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, da nisu konkretno opisani i nisu dokazani svi konstitutivni elementi predmetnog krivičnog djela koji su obuhvaćeni činjeničnim opisom te da činjenični opis predmetne optužnice nije u skladu sa usvojenom međunarodnom i sudskom praksom Suda BiH u primjeni međunarodnog prava i da bez tih elemenata i veze između krivičnog djela za koje se optuženi tereti i oružanog sukoba kao četvrti „chapeau“ element, te elementa ozbiljnosti, koji podrazumijeva da kršenje mora biti teško i uključivati ozbiljne posljedice za žrtvu nema krivičnog djela ratnog zločina iz čl. 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

Nasuprot tome po ocijeni ovog suda u konkretnoj situaciji objektivni uslov, neophodan za postojanje pravne kvalifikacije počinjenog krivičnog djela je u potpunosti ispunjen, jer su radnje navedene u optužnici počinjene u vrijeme oružanog sukoba u BiH, što je utvrđeno na osnovu iskaza saslušanih svjedoka, kako optužbe, tako i odbrane i materijalnih dokaza. Oružani sukob u konkretnoj pravnoj situaciji je vođen između Armije Republike Bosne i Hercegovine u daljem tekstu (Armija RBiH), sa jedne strane i Vojske tkz. Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (u daljem tekstu Narodna odbrana APZB), sa druge strane tj. između njihovih oružanih formacija na području C. i V. K., a sve to nakon proglašenja Abdić Fikreta stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993. godine, nakon čega je formirana Autonomna pokrajina Zapadna Bosna, a zatim i vojska tkz. „Narodna odbrana“. Navedeno je ovaj sud utvrdio na osnovu iskaza saslušanih svjedoka, kao i materijalnih dokaza u spisu. Tako iz iskaza svjedoka Č. S. Č. Š. i svjedoka D. S. te iskaza optuženog proizlazi da su nakon proglašenja Autonomne pokrajine Zapadna Bosna vođeni oružani sukobi između pripadnika 5. Korpusa ARBiH i vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna da je prva autonomija pala tokom ljeta 1994.godine a druga u august 1995.godine što znači da su pripadnici 5. Korpusa ARBiH dva puta oslobađali područje V. K. (što svjedoci svojim riječima nazivaju pad autonomije) koje su prije toga držali pripadnici vojske APZB što je među strankama i nesporno. Iz iskaza svjedoka Č. S., M. E., M. H., P. B. i M. H. 1 slijedi da su građani koji su u predhodnom period imali bilo kakvu vezu sa vojskom APZB pozivani da se jave u policijsku stanicu V. K. i da su se isti prijavljivali a među istima su bili i oštećeni Č. S. i L. E.. Nakon evidentiranja u Policijskoj stanici prema iskazu svjedoka P. B. koji je tada vršio dužnost komandira policijske stanice u V. K. osobe koje su bile na spisku vojne policije ili suda upućeni su u prostorije Šahovskog kluba u V. K. a potom i u halu

Secco – Grupex u V. K.. Iz iskaza optuženog Salkić Enesa i iskaza saslušanih svjedoka kao nesporno proizlazi da je optuženi Salkić Enes u kritičnom period 09.08.1995.godine bio pripadnik rezervnog sastava policije Stanice javne bezbjednosti V. K.. Nadalje iz iskaza optuženog i iskaza drugih saslušanih svjedoka nesporno proizlazi da su pripadnici rezervnog sastava Policije SJB V. K. čiji pripadnik je bio i optuženi Salkić Enes, u toku oružanog sukoba zajedno sa pripadnicima 5. Korpusa Armije BiH učestvovali u borbama protiv vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i da su ranije komandir Stanice policije M. K. Č. H. sa još jednim brojem pripadnika te policijske stanice u toku oružanog sukoba zarobljeni od strane pripadnika vojske APZB i da se isti vodio kao nestala osoba. Nesporno je da je u cijeloj Bosni i Hercegovini rat vođen između Bosansko Hercegovačkih Srba sa jedne strane i Bosansko hercegovačkih Muslimana i Hrvata sa druge strane, tj. između njihovih oružanih formacija koji je trajao od 06.03.1992. godine do 21.11.1995. godine kada je potpisan Dejtonski mirovni sporazum, a što proizlazi i iz Odluke o proglašenju ratnog stanje u Bosni i Hercegovini (Službeni list RBiH, broj 7/92 od 20.juna 1992.god) i Odluke o ukidanju ratnog stanja (Službeni list RBiH, broj 50/95) od 28.12.1995.godine. Na osnovu provedenih dokaza utvrđeno je da su u kritično vrijeme dok je još trajalo ratno stanje u prostorijama Šahovskog kluba u V. K. i hali Secco-Grupex u V. K. bili zatvoreni civili oštećeni Č. S. i L. E..

U vrijeme oružanog sukoba u BiH optuženi je bio mobilisan i bio je u rezervnom sastavu Stanice javne bezbjednosti V. K. a ta formacija je zajedno sa pripadnicima 5. Korpusa Armije R BiH učestvovala u ratu protiv vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna. U inkriminisano vrijeme tj. 09.08.1995. godine odnosno u augustu 1995. godine optuženi je bio pripadnik rezervnog sastava policije SJB V. K. što je sud utvrdio na osnovu iskaza svjedoka P. B. i H. Š. te uvidom u materijalne dokaze i to: Akt MUP-a USK broj 05-04/01-3-14-1610/16 od 22.11.2016.godine, ovjerene fotokopije spiska pripadnika SJB V. K. koji se vodi u vojnoj evidenciji OMO V. K. sa priložima, ovjerene fotokopije obrasca za obračun plaće iz kojeg je vidljivo da je Salkić Enes bio pripadnik rezervnog sastava Policije V. K. od 14.08.1996.godine, ovjerene kopije Rješenja MUP-a odnosno Centra službe bezbjednosti Bihać broj 14-1370/95 od 05.09.1995. godine, ovjerene fotokopije Rješenje Centra službe bezbjednosti Bihać broj 14-281/95 od 27.02.1995. godine, broj: 14-1370/95 od 05.09.1995. godine. Dakle, nesporno je da je optuženi Salkić Enes u kritično vrijeme 09.08.1995.godine nalazio se u rezervnom sastavu policije SJB V. K. i nesporno da isti ima nadimak „Vrebac“ te da i druge osobe njegovi bliski rođaci imaju naziv „Vrebci“.

U vrijeme kad se kritični događaj desio 09.08.2021 odnosno u augustu 1995. godine oštećeni Č. S. i L. E. su bili civili što proizlazi iz iskaza oštećenih Č. S. i L. E. i iskaza svjedoka P. B.. Svjedoci oštećeni Č. S. i L. E. su saglasno izjavili da su od kuće došli da se prijave u Policijsku stanicu u V. K. a svjedok P. B. koji je u kritičnom periodu vršio dužnost komandira policijske stanice V. K. iskazuje da su putem sredstava javnog informisanja građani koji su bili u vezi sa autonomnom pokrajinom Zapadna Bosna pozivani da se prijave u policijsku stanicu i da su se građani prijavljivali a potom oni koji su bili na spiskovima vojne policije ili suda su upućeni u prostorije Šahovskog kluba i u halu Grupexa Seko. Iz iskaza oštećenih Č. S. i L. E. i iskaza drugih svjedoka se utvrđuje da su Č. S. i L. E. u vrijeme prijavljivanja i boravaka u prostorijama Šahovskog kluba i u Hali seko bili u civilnoj odjeći i obuveni u patikama pa bez obzira što iz iskaza svjedoka proizlazi da je ranije L. E. bio pripadnik vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i učestvovao u borbama i što je L. E. ranije kao vozač vozio Komndanta Narodne odbrane Zapadna Bosna ovaj sud utvrđuje da su Č. S. i L. E. u vrijeme kritičnog događaja imali status civila – civilnih stanovnika. Sud cijeni da iz provedenih dokaza proizlazi da oštećeni Č. S. i L. E. u kritično vrijeme, znači 09.05.1995.godine odnosno u augustu 1995.godine kad su se prijavili u

policijskoj stanici i za vrijeme kad su bili zatvoreni u prostorijama Šahovskog kluba i u hali Secco u V. K. nisu imali status ratnih zarobljenika nego su imali status civilnih stanovnika.

Suprotno navodima odbrane ovaj sud cijeni da su u činjeničnom opisu krivičnog djela u dispozitivu optužbe sadržani svi bitni elementi krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st.1. preuzetog KZ SFRJ i da je provedenim dokazima u toku postupka utvrđen da je optuženi kao počinitelj u kontekstu oružanog sukoba postupao sa određenom diskriminatornom namjerom prema žrtvi, oštećenim Č. S. i L. E. koji su ranije bili pripadnici suprotstavljene strane odnosno vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna a u vrijeme zatvaranja nisu neposredno učestvovali u oružanim borbama, i da je koristio oružani sukob koji mu je u datim okolnostima dao faktičku mogućnost i poziciju moći sa koje je kao pripadnik rezervnog sastava policije Policijske stanice V. K. mogao počinuti krivično djelo i da je iskoristio specifično stanje oružanog sukoba jer su oštećeni Č. S. i L. E. kao civilne žrtve bili zatvoreni, Č. S. u prostorijama Šahovskog kluba u V. K. a L. E. u hali Seco – Grupex u V. K. što znači bili su lišeni slobode i bili pod kontrolom vojne policije 5. Korpusa Armije BiH a optuženi je kao pripadnik rezervnog sastava policijske stanice V. K. mogao ući i ušao u iste prostorije te počinio krivično pravne radnje koje mu se stavljaju na teret upravo iskorištavajući stanje oružanog sukoba i činjenicu da su oštećeni kao civili bili zatvoreni u navedenim prostorijama. Primjeri iz sudske prakse Međunarodnog suda za bivšu Jugoslaviju na koje se odbrana poziva u završnoj riječi nisu identični sa ovim krivično pravnim slučajem.

S obzirom da optuženi poriče izvršenje predmetnog krivičnog djela sporno je da li je optuženi počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st.1. preuzetog KZ SFRJ činjenično i pravno opisane po tačkama 1. i 2.. u izreci presude s obzirom da optuženi poriče izvršenje krivičnog djela.

Da je optuženi počinio krivično pravnu radnju na način, vremena i mjesta kako je to opisano u tački 1. izreke presude sud je utvrdio na osnovu iskaza svjedoka oštećenog Č. S., iskaza svjedoka: M. E., K. A., B. A., P. B. i H. Š., a djelimično i na osnovu iskaza svjedoka M. H., M. H. 1 i Č. Š. u dijelu iskaza koje sud prihvata, Ovjerene fotokopije odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti (Sl.list RBiH broj Hasana, 1/92) od 09.aprila 1992.godine, ovjerene fotokopije odluke o proglašenju ratnog stanja (Sl.list RBiH br.7/92) od 20.juna 1992.godine, ovjerene kopije odluke o ukidanju ratnog stanja (Sl.list RBiH br.50/95) od 28.decembra 1995.godine, ovjerene fotokopije Proglasa Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993.godine i inicijative o formiranju Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, ovjerene fotokopije Rješenja broj: 05-41-6188/16 od 15.11.2016.godine, Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, ovjerenih fotokopija matičnog i jediničnog kartona (raspored vojnog obaveznika u kartoteci za period od 1986 do 20.08.1995.godine) na ime Salkić Enes i Akta MUP-a USK broj 05-04/01-3-14-1610/16 od 22.11.2016.godine. Sadržaj pisanih dokaza: odluke o proglašenju ratnog stanja, odluke o ukidanju ratnog stanja, pisanih dokaza koji se odnose na proglašenje autonomne pokrajine Zapadna Bosna i pisanih dokaza koji se odnose na status optuženog kao vojnog obveznika odnosno pripadnika Stanice javne bezbjednosti V. K. je predhodno obrazložen prilikom obrazlaganja uvodnog dijela činjeničnog opisa krivičnog djela tako da se isti neće ponavljati niti u daljem toku detaljnije obrazlagati.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz optuženog Salkić Enesa dat u svojstvu svjedoka u pogledu nespornih okolnosti da je on u kritičnom periodu radio u Policijskoj stanici V. K. na poslovima rezervnog policajca i na okolnosti da su između pripadnika vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna s jedne strane i pripadnika 5. Korpusa Armije F BiH te pripadnika Službe javne bezbjednosti V. K. s druge strane vođeni oružani sukobi i da su pripadnici 5. Korpusa Armije F BiH i pripadnici Službe javne bezbjednosti V. K. dva puta oslobađali V. K. a optuženi u svom iskazu svojim riječima navodi da je dva puta pala autonomija, da je prilikom povratka u V. K.

vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna u novembru 1994.godine zarobljen komandir policijske stanice M. K. Č. H. sa još nekoliko pripadnika iste stanice i da se je u kritičnom periodu vodio kao nestala osoba za kojeg je optuženi nakon pada druge autonomije pokušao saznati gdje je poginuo i gdje se nalazi njegovi posmrtni ostaci te da je druga autonomija pala neposredno prije kritičnog događaja početkom augusta 1995.godine. Sud je prihvatio iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka i u dijelu kad navodi da je u toku rata poginuo njegov brat. Iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka u ovom dijelu saglasan je iskazima svjedoka koje sud prihvata a u nastavku obrazloženja će biti detaljno obrazloženi.

Sud nije prihvatio navode odbrane i iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka u kojim se poriče izvršenje krivično pravne radnje i u tački 1. izreke presude na štetu oštećenog Č. S. a u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka optuženi iskazuje da u tom periodu 09.08.1995.godine uopće nije odlazio u prostorije šahovskog kluba V. K. izuzev a niti je znao za taj klub, a niti ga je to interesovalo te kad navodi da oštećenog Č. S. nije ranije lično poznao i da je za Č. S. prvi put saznao u vrijeme kad su ga tražili pripadnici SIP-e da uzmu izjavu od njega i saznao da ga Č. S. tereti. Nadalje sud nije prihvatio ni navode odbrane i iskaz optuženog Salkić Enesa u kojim se gradi teza u mjestu gdje optuženi živi, svi muškarci koji se prezivaju Salkić nose nadimak „Vrebci“, pa da po logici stvari nije moguće isključiti mogućnost da je neki drugi Salkić kojeg zovu Vrebac bio prisutan u kritično vrijeme u šahovskom klubu, ali da u svakom slučaju iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je upravo Salkić Enes počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret tačkom 1. optužnice.

Nasuprot iskazu optuženog dat u svojstvu svjedoka i navodima odbrane u kojim se poriče izvršenje krivično pravne radnje navedene u tački 1. izreke presude sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka Č. S. koji u svom iskazu navodi da je u toku rata 1992.-1995.godine živio u G. 1, MZ T., Općina V. K., gdje i danas živi. U početku rata bio je dobrovoljac u dobrovoljnoj jedinici V Korpusa, učestvovao u B. K., O. i S. 1 i tako dalje. Formiranje prve autonomije zateklo ga je kod kuće, kada je bio priveden na ratište na lokalitetu „B. 1“, gdje je formirana linija vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna u mjestu T. S. i tako je započeto ratovanje u periodu prve autonomije. Poslije pada prve autonomije bio je u izbjeglištvu na T. 1, kod K. 1. Boravio je i u mjestu B. 2, na izlasku iz V. K., nekih 15 dana i onda je otišao na spajanje porodice u T. 1. Za novu godinu, tačno uoči nove godine 1994. vratio se u V. K. iz izbjeglištva i bio je raspoređen pred Opštinskom bolnicom u V. K. da dežura. U vezi kritičnog događaja koji se desio 09.08.1995.godine, navodi da je odmah nakon pada druge autonomije, u to vrijeme bio u kući kod brata u Z., sa familijom i da se prijavio dobrovoljno u stanicu javne bezbjednosti u V. K.. Kada se prijavio u policijsku stanicu na sebi je imao patike, farmerice, jednu tanku majicu i vintericu šušlavu. Smjestili su ih u podrum ispod stanice policije. Do predvečer se skupilo oko 30-35 ljudi, svi su bili iz njegovog mjesta T., prepoznao je rođaka K. A., bili su tu i M. E. i R. H.. Svi su pozvani u policijsku stanicu po istom osnovu, jer su kao i on bili pripadnici vojske u autonomiji. Tu je bio do predvečer, nekih pet šest sati, dok ih se nije nakupilo 35, pa su ih izveli ispred stanice, postrojili po dva i odveli ih prema šahovskom klubu, to je bila zgrada iza suda u V. K., koja sada služi kao gruntovnica. Ispred šahovskog kluba su bili postrojeni u dvije vrste, a iza njihovih leđa postavljena je provizorna žica, gdje je vidio svog rođaka Č. Š., koji je bio komandir policije u T. i sa njim je u policijskoj uniformi bio M. M., koji su izlazili iz žice kada su oni ulazili. Kada su ih postrojili, prišao mu je Z. K. i obratio mu se sa nadimkom „S. Č.“ te je rekao da na ovome svijetu pobjeđuje samo Allahova vojska. Zatim se Z. K. odmaknuo, držao je kod sebe automatsku pušku, sjeo na stolicu i tada je nastala tortura ljudi. Iskazuje da je poznao optuženog iz viđenja jer je on ranije radio u G. 1 na farmi blizu njegove kuće, ali da s njim nije bio u kontaktu niti dobrom niti lošem. Tvrdi da je Z. K. rekao optuženom da ga izvede nakon čega ga je optuženi odveo u prostoriju gdje su prije tukli i druge ljude. U toj je prostoriji bio dugački sto, a optuženi mu je rekao da legne na sto i dohvati ga rukama na obje strane i onda ga je optuženi počeo tući, a kad nije mogao više izdržati udarce, okrenuo bi se, pa bi ga Salkić tukao s prednje strane po rukama i po tijelu te je od udaraca i padao sa stola. U toj prostoriji bili su

samo on i optuženi, a tukao ga je policijskom palicom. Bio je sav sasječen i satran od udaraca, koža mu je bila ispucana. Kada je završio sa tučom, optuženi Salkić Enes mu je naredio da izađe van i dok je izlazio, udario ga je nekoliko puta nogom obuvenom u čizmu u lijevi bubreg, donji dio leđa, dva do tri puta. Njegov kolega M. E. koji je bio vani, izbrojao je do 60 udaraca, koje mu je zadao optuženi i to na osnovu jauka oštećenog uslijed udaraca. M. E. mu je kasnije pričao da je prestao da broji dalje jer nije mogao više slušati urlike. Oštećeni navodi da ga je optuženi tukao oko pola sata, ali mu nije bilo jasno zašto. Kada je izašao van nije više bio u stanju da stoji, kolege su ga prihvatile, a kasnije su svi ušli u neku manju prostoriju šahovskog kluba, gdje je samo ležao. Njega su smjestili na nosila, nije bilo krvi ali mu je majica bila natopljena vodom, žuta voda je bila po tijelu. U trenucima je bio i bez svijesti. Tu su ostali dva do tri dana, a optuženi je pretukao u istim prostorijama i druge ljude koji su bili pripadnici autonomije. Poslije toga odvedeni su u prostorije hale Seko - firma Grupeks. Hala Seko je od šahovskog kluba bila udaljena oko jedan kilometar i svi su do tamo išli pješke, jer nije bilo prevoza, a njega su nosili prijatelji jer nije mogao hodati. Svi koji su tu dovedeni bili su smješteni u hali, a bilo ih je ukupno oko 200-300 ljudi. Ležao je na paleti cijelo vrijeme, jer nije mogao stajati. U halu je sa policijom iz T. došao i M. H., da vidi koga tu sve ima. M. H. mu je prišao, dok je ležao na paleti i počeo da psuje kada je vidio u kakvom je stanju, da je sav isječen. U hali Grupeksa vidio je i L. E., kojeg je optuženi Salkić Enes otjerao u malu prostoriju, kao kotlovnicu, odakle su se čuli urlici L. E. i to duže vremena. Kada je izašao optuženi je bacio željeznu puntu od metar i po dužine i širine oko 5 cm. Potom su dva ili tri momka uzeli L. E. za noge i ruke, te ga bacili u vozilo od nazad i odvezli ga negdje. Nije vidio L. E. kako izgleda, zna samo da su ga dvojica ili trojica nosili, znači da nije mogao hodati, a nije ništa ni govorio. Kasnije je saznao da je optuženi Salkić Enes rođak L. E.. U hali Seko su ostali duže vremena a zatim su premješteni u zgradu Adna, gdje se sada nalazi BF, veliko skladište Agrokomerca. Odatle se pravio raspored po jedinicama, ali kako nije mogao hodati (svjedok), doktor M. H. 2 ga pregledao i rekao da mora kući na mirovanje. Liječio se sam kod kuće kako je znao, umotavan je u mješinu - kožu od ovce jer jedno vrijeme nije bio nikako pokretan. Nije išao kod doktora niti ima bilo kakvu medicinsku dokumentaciju iz tog perioda jer je to bio ratni period. Dvadeset dana nije mogao na nogama nikako, mokrio je krv, a nakon što se oporavio otišao je u T., raspoređen na čišćenju mjesne zajednice, vozio je traktor, jer nije bio sposoban za druge poslove. Prije rata je radio u Agrokomeru, a sada se bavi poljoprivredom, ali ne može obavljati teške poslove. Nakon rata ima zdravstvenih problema sa bubrezima, ne može biti miran, dugo voziti i mora se javljati doktoru. Boli ga kičma i noge. Nije utvrđen uzrok takvog zdravstvenog stanja, jer još uvijek nije išao na CT, ali prije rata nije imao nikakvih zdravstvenih problema, niti je kad tučen. Kritični događaj je prijavio nakon 21 godine sasvim slučajno kada je došao u kontakt sa službenicima SIPE, koji su istraživali drugi slučaj, pa im je ispričao šta se s njim desilo i odlučio prijaviti događaj.

Iskaz svjedoka oštećenog Č. S. potkrijepljen je iskazima svjedoka M. E., K. A., P. B. i H. Š. a djelimično i iskazom svjedoka M. H., Č. Š. i M. H. 1, u dijelu koji sud prihvata.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka M. E. dat na glavnom pretresu 08.07.2021. godine kad navodi da je u augustu 1995.godine, u toku druge autonomije, bio u T., da se krio, nije bio u vojsci nikako, te da je na dan kad je bio pad druge autonomije priveden od strane korpusne policije u T., a sutradan su dovedeni pred šahovski klub, u V. K.. Tu je vidio Č. S., R. H. 1, B. I.. Iz redova policije je prepoznao komandira policije Č. Š., M. H. 3 i S. A.. Ispred šahovskog kluba ljudi koji su privedeni stajali su u kolonama, pa koga prozovu bi otišao u posebnu prostoriju u kojoj su ih tukli. Tako su prozvali i Č. S. zv. S. 2, tačnije prozvaio ga je Z. K., a na vratima je stajao rezervni policajac Salkić Enes. Kada je Č. S. ušao u šahovski klub za njim je krenuo optuženi. Otišli su u prostoriju iz koje se čulo da ga tuče, da Č. S. „pomaže“, izbrojao je 50 udaraca palicom. Kada je izašao Č. S. je bio pretučen, nije mogao ustati, ozljede su se vidjele po cijelom tijelu. Kasnije je pričao sa Č. S., koji mu je rekao da ga je tukao optuženi Salkić Enes, tako što se naslonio na neki sto, a optuženi ga tukao sa palicom ili držalom. I nakon toga je viđao Č. S., koji nije mogao dan, dva ustati, trebala mu je pomoć. Sutradan iz šahovskog

kluba odveli su ih na Križ odnosno odnosno halu Secco, koja je bila velika. I tu su prenoćili jednu noć. Nakon što su ih bezbjednjaci ispitali rapoređeni su u 506. Brigadu, pa je išao na ratište u S. 3. Nakon predočavanja iskaza iz istrage od strane Kantonalnog tužioca izjavio je da je tačno što je rekao na zapisniku iz istrage Državne agencije za istrage i zaštitu, Regionalna kancelarija Banja Luka dana 14.11.2016.godine, broj 16-14/3-04-2-299-159/11, da je stajao u stroju ispred šahovskog kluba, kada je 10-15 zarobljenika odvedeno i pretučeno u prostorijama šahovskog kluba, te da je vidio da je Č. S. prstom pozvao i poveo unutra Salkić zv. Vrebac. Nadalje svjedok navodi da je svaka pojedinačna tuča u šahovskom klubu trajala od oko 10 minuta, a da se Č. S. nakon što je pretučen vratio vani. Iskazuje da je optuženi je bio u vojnoj a Č. S. u civilnoj uniformi. Iskaz svjedoka M. E. saglasan je sa iskazom oštećenog Č. S.. Naime, oštećeni Č. S. je izjavio da je njega optuženi Salkić Enes tukao u prostorijama šahovskog kluba i naveo da je njegov rođak M. E. brojao jauke od svakog udarca kad ga je optuženi tukao a svjedok M. E. je potvrdio njegov iskaz ističući da je on vidio kad je optuženi u posebnu prostoriju odveo oštećenog Č. S. i da je čuo da ga tuče – pomaže pa je na osnovu jauka oštećenog od svakog udarca M. E. izbrojao 50 udaraca palicom ili držalom, da je nakon tuče optuženi izbacio Č. S. te da Č. S. nije mogao stajati i da su se povrede vidjele na cijelom tijelu. Iskaz svjedoka Č. S. saglasan je sa iskazom svjedoka M. E. i na okolnosti da je Č. S. pričao M. E. da ga je u navedenoj prostoriji tukao optuženi Salkić Enes zv. Vrebac palicom ili držalom. Iskazi svjedoka oštećenog Č. S. i M. E. saglasni su i na okolnosti da je oštećeni Č. S. iz šahovskog kluba odveden u prstorije Seko – Grupex u V. K.. Po ocijeni ovog suda okolnosti da se iskazi svjedoka M. E. i svjedoka Č. S. razlikuju u tome što je svjedok M. E. izjavio da je u Šahovskom klubu bilo zatvoreno oko 100 ljudi a Č. S. izjavio da je bilo zatvoreno oko 35 ljudi te da je M. E. izbrojao 50 udaraca oštećenog Č. S. palicom od strane optuženog a Č. S. izjavio da da mu je M. E. govorio da je izbrojao 60 udaraca palicom, su neznatne razlike do kojih je najvjerojatnije došlo zbog proteka vremena i zbog toga što ni jedna osoba u više datih iskaza ne može u potpunosti svaku riječ ponoviti, pa su navodi odbrane kad se poziva na ove neznatne razlike u iskazima svjedoka, bez ikakvog značaja.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka K. A. dat na glavnom pretresu dana 08.07.2021. godine u kojem je naveo da je 1994.godine završio srednju školu a nakon toga je bio u izbjeglištvu. Po povratku iz izbjeglištva u V. K. bio je angažovan u vojsci Narodna odbrana AP ZB sve do pada druge autonomije. Kad je pala druga autonomija ubrzo se pridružio jedinici 5. Korpusa i tu ostao do kraja rata. Iskazuje da je u augustu 1992.godine na nagovor oca, dobrovoljno se javio u MUP u V. K., gdje ostao jedan dan, a nakon toga je prebačen u šahovski klub sa ostalim ljudima a sutradan su odvedeni u halu Secco, udaljenu kilometar i po od grada, tačnije pješačili su u koloni do hale. U hali u Seccu je bilo 200-300 ljudi, koji su zarobljeni ili koji su se sami prijavili, zbog čega su trebali biti amnestirani od predsjednika države. Navodi da mu je Č. S. daidža i da ga je vidio i u šahovskom klubu i u Seccu, bio je u civilnoj odjeći. U hali Secco oštećeni Č. S. je ležao na paletama i čučao. Kad se slučajno naslonio na njega, Č. S. ga je odgurnu i rekao da ga boli, da je prošlu noć bio tučen u šahovskom klubu. I sam je vidio da je Č. S. bio „satran od udaraca i naprijed i nazad“. Č. S. je podigao majicu i pokazao leđa koja su bila crna po cijeloj površini. Nije mu rekao, a nije ni pitao ko ga je tukao. Isto tako u hali Secco je bilo fizičkog maltretiranja, jer je vidio kada je jedan policajac u vojnoj uniformi odveo čovjeka u manju prostoriju udaljenu 30-ak metara i tamo ga tukao a prije ulaska iz ćoška je uzeo metalnu šipku koja je tu stajala. On lično nije poznavao te ljude, kasnije se pričalo da je neki „Vrebčev“, koji je bio po zanimanju vozač, tukao L. E., te da su bili u rodbinskoj vezi. Nije vidio šta se dešava u prostoriji, ali se iz nje čula lupa, jauci, što je trajalo 5-10 min, a nakon toga je pretučeni L. E. izbačen iz te prostorije te su ga četvorica ljudi u ćebetu ubacili u bijelo auto koje je bilo parkirano ispred hale. U ćebetu se nije pomjerao, samo su mu visile noge. Nakon nekog vremena vratio se u halu i bio je sav u zavojima, najviše glava i ruka, a desna mu je ruka bila u gipsu. Ovaj sud cijeni da je iskaz svjedoka K. A. saglasan sa iskazom svjedoka oštećenog Č. S. na okolnosti da je K. A. vidio i u šahovskom klubu i u hali Secco Č. S. koji je bio u civilnoj odjeći i da je u hali Secco oštećeni Č. S. ležao na paletama i čučao te kad se K. A. slučajno naslonio na njega, Č. S. ga je odgurnu i rekao da ga boli, da je prošlu noć bio tučen u šahovskom klubu. I sam je

vidio da je Č. S. bio „satran od udaraca i naprijed i nazad“. Č. S. je podigao majicu i pokazao leđa koja su bila crna po cijeloj površini. Nije mu rekao, a nije ni pitao ko ga je tukao.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka P. B. dat na glavnom pretresu kad navodi da su u prvim danima nakon pada druge autonomije u augustu 1995 godine putem sredstava javnog informisanja pozivani građani koji su na neki način bili povezani sa autonomijom da se prijave u Policijsku stanicu u V. K. i da su građani doista dolazili pojedinačno i prijavljivali se ali su nekad dolazili i u grupama od 10 ljudi. Iskazuje da su isti bili evidentirani i ako nisu bili bezbjednosno interesantni poslani su kući a ukoliko su bili na nekim potražnim spiskovima suda ili vojne policije onda su proslijeđeni u šahovski klub ili su predati vojnoj policiji a ovom svjedoku ove okolnosti su poznate jer je on u to vrijeme vršio dužnost komandira Policijske stanice V. K.. Iskaz ovog svjedoka saglasan je sa iskazom svjedoka oštećenog Č. S. a i drugih svjedoka koje sud prihvata na okolnosti da je i Č. S. u augustu mjesecu 1995.godine dolazio u Policijsku stanicu V. K. da se prijavi i da je nakon toga sproveden prvo u prostorije šahovskog kluba u V. K. a zatim i prostorije hale Seco u V. K..

Sud je cijenio i prihvatio iskaze svjedoka P. B., B. A. i H. Š. kad saglasno navode da je optuženi Salkić Enes u august 1995.godine bio rezervni policajac u Policijskoj stanici V. K.. Svjedok P. B. iskazuje da je dužnost komandira Policijske stanice V. K. preuzeo u martu 1995.godine i da je već tada optuženi Salkić Enes bio zaposlen kao rezervni policajac u Policijskoj stanici V. K. te da je kasnije prešao raditi u Agrokomercu kao vozač. Poznato mu je da su u toku rata poginuli brat od optuženog i još dva stričevića. Tvrdi da osobe koje su držane u prostorijama Šahovskog kluba nisu bile pod nadzorom Policijske stanice V. K., i da on nije dao naredbu optuženom da ide u Šahovski klub te ukoliko je optuženi išao u prostorije Šahovskog kluba gdje su bili zatvorene osobe raniji bili pripadnici AP ZB to je činio samovoljno. Svjedok B. A. iskazuje da je on u august 1995 godine bio pomoćnik komandira za saobraćaj u Policijskoj stanici V. K. i da je optuženi tada radio u Policijskoj stanici V. K. na poslovima rezervnog policajca. Poznato mu je da je optuženi Salkić Enes ranije najprije bio rezervni policijac u Odjeljenju policije M. K. gdje je komandir bio Č. H. a kasnije je optuženi sa ovim svjedokom jedno vrijeme radio u Policijskoj stanici u V. te da su jedan brat od optuženog i stričević bili anagažovani u istom policijskom odjeljenju u kojem je bio i optuženi. Poznato mu je da su optuženom u ratu ubijeni brat i još neko od porodice. Svjedok H. Š. iskazuje da on sada vrši dužnost komandira u Policijskoj stanici V. K. i da je od 01.07.1995.godine bio pripadnik rezervnog sastava Policijske stanice V. K.. Optuženog Salkić Enesa poznaje još iz vremena kad je radio na poslovima rezervnog policajca dok su bili u izbjeglištvu a sjedište Policijske stanice bilo izmješteno van V. K. u naselju C. i V.. Tvrdi da su u augustu 1995.godine pripadnici Policijske stanice V. K. u okviru svojih poslova obezbjeđivali važne objekte i to Općinu, bolnicu Radio repetitor zgradu policije i druge objekte u V. K..

Sud je cijenio i prihvatio i iskaz svjedoka M. H. dat u predhodnom postupku pripadnicima Državne agencije za istrage i zaštitu 04.11.2016.godine koji je predočen na glavnom pretresu, u dijelu u kojem navodi da je po ulasku u halu Seko između ostalih osoba prepoznao svog komšiju i školskog druga Č. S. koji je sjedio na nekoj paleti i da ga je pozvao da ustane a da mu je Č. S. rekao tiho da ne može jer je bio bijen te da mu je M. H. pomogao da ustane, uzeo ga za ruke i podigao da stane na noge i da ga je Č. S. pitao ima li cigaretu te ga je M. H. počistio sa cigarom. Iskazuje da je kratko razgovarao sa Č. S. i da je vidio da ima modrice po lice te da je bio zapušten i neobrijan. Ovaj dio iskaza svjedoka M. H. koji sud prihvata saglasan je sa iskazom oštećenog Č. S. jer je i Č. S. u svom iskazu naveo da je njega doista u hali Seko u Grupexu dok je ležao na paleti vidio M. H. i da je M. H. vidio u kakvom je stanju oštećeni te da je sav isječen od udaranja palicama. Sud je prihvatio i dio iskaza svjedoka M. H. dat u toku istrage na zapisnik broj: 16-14/3-04-2-299-158/11 od 04.11.2016.godine pripadnicima Državne agencije za istragu i zaštitu koji mu je predočen od strane Kantonalnog tužioca na glavnom pretresu 08.07.2021.godine, u dijelu u kojem je naveo: „Ja sam pozvao Č. S. da ustane a on mi je tiho rekao da ne može da je

bio bijen. Ja sam mu pomogao da ustane uzeo ga za ruke i podigao ga da stane na noge“. Sud nije prihvatio dio iskaza svjedoka M. H. dat na glavnom pretresu kad je izjavio da u toku istrage nije izjavio da je na licu Č. S. vidio modrice i da mu je pomogao da ustane te da je inspektor SIPE autorski te činjenice unio u izjavu. Sud cijeni da je ovaj dio iskaza svjedoka M. H. koji sud ne prihvata u suprotnosti sa njegovim iskazom koji je dao u prethodnom postupku na iste okolnosti, nelogičan je i u suprotnosti je sa iskazom svjedoka Č. S. koji sud prihvata, budući da je iskaz svjedoka Č. S. na okolnosti da je imao vidne povrede po tijelu i da je povjerio M. H. rekao da je pretučen, uvjerljiv a potkrijepljen je iskazima drugih svjedoka. Nelogično je da istražitelj Državne agencije za istrage i zaštitu kao službena osoba koji je uzimao iskaz od svjedoka M. H. u zapisnik unese nešto što svjedok M. H. nije izjavio jer istražitelj kao službena osoba nema nikakvog interesa da u zapisnik unosi ono što svjedok nije izjavio.

Nadalje iskaz svjedoka Č. S. je saglasan sa dijelom iskaza svjedoka M. H., kojii sud prihvata, na okolnosti kad oštećeni Č. S. navodi da je on iz šahovskog kluba odveden u prostorije Seko Grupex i da ga je tamo vidio M. H. a svjedok M. H., u dijelu iskaza koji sud prihvata, navodi da je on u prostorijama Seko Grupex doista vidio oštećenog Č. S. i da mu se Č. S. žalio da je pretučen. Kada je ušao u halu vidio je dosta ljudi, jedni su sjedili, jedni stajali. Tu je vidio Č. S., odmah na ulazu kraj vrata, sjedio je na drvenoj klupi. Pružio mu je ruku da se pozdravi, a Č. S. je u tom momentu ustao, rekao mu da je slomljen, prebijen i zatražio je cigaretu. Sud je prihvatio iskaz svjedoka M. H. i u dijelu kad navodi da je poslije toga sedam dana Č. S. je vidio na radnoj obavezi, tačnije u radnom vodu u T., na čišćenju škole i ulice okolo. Ovaj dio iskaza svjedoka M. H. je saglasan sa iskazom svjedoka Č. S. koji navodi da je on doista bio angažovan na radnoj obavezi u mjestu T. te da je tad vozio traktor i da nije mogao obavljati fizičke radove. Sud nije prihvatio navode odbrane u kojim se ističe da je svjedok optužbe M. H. na glavnom pretresu negirao iskaz Č. S. u vezi povreda koje je on zadobio jer iz iskaza svjedoka M. H. datog na glavnom pretresu ne proizlazi da je ovaj svjedok izjavio kako to odbrana gradi tezu da Č. S. nije imao povreda nego je isti izjavio da je on po ulasku u halu vidio Č. S. na ulazu kraj vrata, da je sjedio na drvenoj klupi i pružio mu je ruku da se pozdravi a Č. S. mu je rekao da je slomljen, prebijen i da je zatražio cigaretu te da je bio zapašten i prljav a možda je imao i ogrebotine po licu. Navodi odbrane koji se odnose na to gdje je M. H. po dolasku u halu svoje naoružanje ostavio ili ga je držao kod sebe ili bacio ne odnose se na odlučne činjenice i nisu od značaja za ovaj predmet. Sud nije prihvatio navode odbrane i dio iskaza svjedoka M. H. u dijelu kad navodi da je Č. S. normalno radio na radnoj obavezi u T. kada ga je M. H. vidio i bez fizičkih problema jer su ovi navodi odbrane i ovaj dio njegovog iskaza u suprotnosti sa iskazom svjedoka oštećenog Č. S. koji navodi da on zbog toga što je pretučen od strane optuženog, nije mogao tada obavljati fizičke poslove izuzev što je upravljao radnom mašinom traktor. Svjedok M. H. u svom iskazu nije uopće naveo šta je konkretno radio Č. S. kad ga je vidio u T. na radnoj obavezi čišćenja da bi se mogao izvesti zaključak je li oštećeni imao zdravstveni problema i jeli mogao obavljati druge poslove izuzev upravljanja traktorom. Sud cijeni da je na osnovu iskaza oštećenog Č. S. i iskaza drugih svjedoka koje sud prihvata u potpunosti utvrđeno da je on u toku tog kritičnog događaja zadobio tjelesne povrede i da je uslijed tuče od strane optuženog trpio velike patnje. Iz iskaza svjedoka oštećenog Č. S. i iskaza svjedoka M. E. i K. A. proizlazi da je oštećeni Č. S. u kritičnom događaju zadobio vidne tjelesne povrede i da uslijed zadobijenih povreda nije mogao stajati nego je samo sjedio. Iz provedenih dokaza proizlazi da pripadnici državne Agencije za istragu i zaštitu u prethodnom postupku nisu pribavili medicinsku dokumentaciju za oštećenog Č. S. jer ista ne postoji u bolnici u V. K.. Uz to iz iskaza svjedoka oštećenog Č. S. se utvrđuje da je on nakon što je pretučen zamotan u mješinu (kožu od ovce) kako bi sanirao zadobivene povrede pa ovaj sud ne prihvata navode odbrane kad se u odbrani tvrdi da oštećeni Č. S. nema nikakve medicinske dokumentacije iz koje bi se moglo utvrditi da je on zadobio tjelesne povrede u kritičnom događaju i da nije dokaazano da je oštećeni fizički maltretiran.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka Č. Š. dat na glavnom pretresu 08.07.2021. godine u dijelu kad navodi da je u vrijeme rata bio rezervni policajac u Stanci javne bezbjednosti V. K.,

da je tada vršio dužnost zamjenika komandira policijske stanice. Poznaje optuženog Salkić Enesa koji je bio u odjeljenju Stanice policije T., M. K., B. pri Stanici javne bezbjednosti V. K. koja je bila stacionirana jedno vrijeme u V., a poslije u C., tako da bi se povremeno sreli na liniji, ali ta dva odjeljenja nisu bila spojena. Optuženi je bio rezervni policajac, a poznaje ga i prije rata, zna da je radio u Agrokomercu a u augustu 1995.godine je optuženi Salkić Enes obezbjeđivao i štito objekte od vitalnog interesa. Poznaje i Č. S., on mu je bliži komšija. Vidio ga je u augustu 1995.godine, stajao je ispred policije stanice u civilnoj odjeći zajedno sa još 10-15 ljudi, koji su se ili sami prijavili ili ih je dovela policija. Iskazuje da sa Č. S. nije ranije bio u dobrim odnosima zbog sporenja oko imovine. Č. S. majka Č. Z. rekla mu je da je Č. S. bio bijen i sav u zavojima. Stanica javne bezbjednosti je jedno vrijeme bila u V., a kasnije se preselila u C., dok se on (svjedok) nalazio u V. K. i radio je na obezbjeđenju objekata od općeg interesa. Nije mu poznato ništa u vezi događaja u Seccu, a Č. S. je u to vrijeme vidio i ispred njegove kuće, 10-20 dana od pada autonomije kako cijepa drva. Sud cijeni da je iskaz svjedoka Č. Š. kad navodi da je u augustu 1995.godine ispred Stanice policije u V. K. u civilnoj odjeći vidio oštećenog Č. S. saglasan sa iskazima svjedoka oštećenog Č. S. i drugih svjedoka koje sud prihvata jer je Č. S. doista u kritičnom periodu dolazio u Policijsku stanicu u V. K. da se prijavi i da je kasnije odveden u šahovski klub a potom u halu Secco u V. K. i da je Č. S. nakon što je pretučen bio u zavojima. Sud prihvata i dio iskaza svjedoka Č. Š. odnosu na nesporne okolnosti vezane za raspored optuženog Salkić Enesa da je on u kritično vrijeme bio raspoređen na poslovima rezervnog policajca V. K.. Sud nije prihvatio navode odbrane i iskaz Č. Š. u dijelu u kojem se navodi da je majka Č. S., Č. Z., izražavala sumnju u istinitost navoda oštećenog Č. S. da je pretučen zbog toga što je on vozio traktor i cijepao drva i da je bilo govora da su Č. S. tukli Z. K. i svjedok Č. Š. s obzirom da su navodi odbrane i ovaj dio iskaza Č. Š. u suprotnosti sa iskazom oštećenog Č. S. i drugim iskazima svjedoka koje sud prihvata. Svjedok oštećeni Č. S. je tvrdio da je on samo vozio traktor i da nije mogao raditi nikakve druge poslove a nije od značaja šta su mještani u T. pričali jer isti mještani nisu saslušani na glavnom pretresu da bi se mogli cijeniti njihovi iskazi i to nije predmet optužbe pa su navodi vezano za to da je bilo govora da su Č. S. tukli i Z. K. i Č. Š. bez ikakvog značaja jer iste Č. S. i ne tereti.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka M. H. 1 dat na glavnom pretresu 01.09.2021.godine u dijelu kad navodi da je u toku rata od 1993. do 1995 godine zajedno sa oštećenim Č. S. bio pripadnik vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i ratovao te da je u augustu 1995.godine zajedno sa Č. S. bio u zatvoru u Šahovskom klubu a zatim i u hali Secco u V. K.. Ovaj dio iskaza svjedoka M. H. 1 saglasan sa iskazom oštećenog Č. S. i iskazima drugih svjedoka koje sud prihvata budući da iz istih jasno i nedvosmisleno proizlazi da je Č. S. doista bio zatvoren u prostorijama Šahovskog kluba u V. K. a zatim i u hali Secco. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka M. H. 1 u dijelu kad navodi da je optuženi Salkić Enes tukao Č. S. u prisutnosti drugi zatvorenih lica u prostorijama Šahovskog kluba i nije prihvatio navode odbrane iznijete u završnoj rijeci kad se odbrana se poziva na ovaj dio iskaza svjedoka M. H. 1 s obzirom da je ovaj njegov dio iskaza u suprotnosti sa iskazima oštećenog Č. S. i drugih svjedoka koje sud prihvata. Naime svjedok oštećeni Č. S. je izjavio da je optuženi Salkić Enes njega odveo u posebnu prostoriju i tukao ga a da tu nije bilo prisutnih drugih osoba a njegov ovakav iskaz je potkrijepljen iskazima drugih svjedoka koji su već obrazloženi a sud ih prihvata.

Sud nije prihvatio navode odbrane u kojem se osporava iskaz svjedoka oštećenog Č. S. i tvrdi da je svjedok odbrane N. A. izjavio je da se u kritično vrijeme javio u šahovski klub, da se tu nalazila policija, te da za vrijeme od dva do tri dana koliko je on bio prisutan u šahovskom klubu, nije vidio da je bilo fizičkog zlostavljanja i da tu nije vidio optuženog Salkić Enesa. Ovi navodi odbrane kao i navodi odbrane da svi muškarci iz naselja u kojem optuženi živi imaju nadimak „Vrebac“ pa da postoji mogućnost da je neko drugi pretukao Č. S. a da to nije učinio optuženi su u suprotnosti sa iskazom svjedoka oštećenog Č. S. i iskazima svjedoka M. E. i K. A. iz kojih proizlazi da je optuženi Salkić Enes doista tukao oštećenog Č. S. i nanosio mu velike patnje te da i iz iskaza drugih svjedoka proizlazi da je optuženi Salkić Enes tukao i civila L. E. u

hali Seco u Grupexu V. K. u augustu 1995.godine. Uz to oštećeni Č. S. je izjavio da poznaje optuženog Salkić Enesa i da je on prije rata radio na farmi Agrokomerca u G. 1 u blizini kuće oštećenog pa ove okolnosti ukazuju da oštećeni Č. S. dobro poznaje optuženog Salkić Enesa i da nije došlo do zamjene identiteta kako to odbrana tvrdi.

Sud nije prihvatio iskaz svjedoka odbrane Z. K. kada navodi da on dana 09.08.1995.godine nije bio u prostorijama šahovskog kluba u V. K. i da nije pokazivao rukom na Č. S. i govorio da ga izvedu iz stroja i tuku. Ovakav iskaz svjedoka Z. K. suprotan je iskazu svjedoka oštećenog Č. S. koji navodi da mu je u prostorijama Šahovskog kluba, prišao je Z. K. i obratio mu se sa nadimkom „S. Č.“ te je rekao da na ovome svijetu pobjeđuje samo Allahova vojska, zatim se Z. K. odmaknuo, držao je kod sebe automatsku pušku, sjeo na stolicu i tada je nastala tortura ljudi. Tvrdi da je Z. K. rekao optuženom da ga izvede nakon čega ga je optuženi odveo u prostoriju gdje su prije tukli i druge ljude i da ga je optuženi pretukao u toj prostoriji. Sud je prihvatio ovaj iskaz oštećenog Č. S. jer je isti uvjerljiv i potvrđen iskazom svjedoka M. E. koji je izjavio da je Z. K. prozvao Č. S. zv. S. 2 kojeg je optuženi Salkić Enes odveo u posebnu prostoriju i pretukao ga je. Sud cijeni da je iskaz svjedoka Z. K. upravljen na to da optuženi izbjegne krivičnu odgovornost s obzirom da su optuženi i Z. K. u kritično vrijeme radili zajedno u policijskoj stanici V. K. i da su u dobrim prijateljskim odnosima. Uz to iskaz svjedoka Z. K. je po ocjeni ovog suda upravljen i na to da i on izbjegne eventualnu odgovornost za podstrekavanje optuženog da izvrši krivično djelo. Sud cijeni da svjedok Č. S. nema nikakve posebne razloge da optuženog lažnog tereti i da svjedoci čije iskaze sud prihvata: M. E., K. A., P. B. i H. Š. a djelimično i svjedok M. H., Č. Š. i M. H. 1, u dijelu iskaza koji sud prihvata, nemaju nikakve razloge da optuženog lažno terete.

U pogledu krivično pravne radnje navedene u tački 1. izreke presude sud cijeni da su provedeni dokazi, iskaz svjedoka oštećenog Č. S. i iskazi svjedoka: M. E., K. A. B. A., P. B. i H. Š., a djelimično i iskazi svjedoka M. H., M. H. 1 i Č. Š. u dijelu koje sud prihvata i pisani dokazi - podaci iz ovjerene fotokopije Rješenja broj: 05-41-6188/16 od 15.11.2016.godine, Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, ovjerenih fotokopija matičnog i jediničnog kartona (raspored vojnog obaveznika u kartoteci za period od 1986 do 20.08.1995.godine) na ime Salkić Enes i Akta MUP-a USK broj 05-04/01-3-14-1610/16 od 22.11.2016.godine, saglasni pa ih je sud prihvatio. Po ocijeni ovog suda oštećeni Č. S. je u svom iskazu na jasan i nedvosmislen način i uvjerljivo naveo kako ga je optuženi Salkić Enes u kritično vrijeme fizički maltretirao. Na osnovu njegovog iskaza sud je utvrdio da je optuženi Salkić Enes dana 09.08.1995.godine, u poslijepodnevnim satima, u V. K., nakon što se civil Č. S. dobrovoljno javio u Policijsku stanicu u V. K. i nakon što je zatvoren u podrumске prostorije Policijske stanice, a zatim sa oko 30 zatvorenika istog dana sproveden do zgrade Šahovskog kluba u V. K., i nakon što ih je policija postrojila, Salkić Enes je izveo iz stroja Č. S., odveo ga u obližnju prostoriju Šahovskog kluba, naredio mu da legne potrbuške na sto, a zatim ga više puta snažno udarao palicom po cijelom tijelu, a kada je Č. S. nekoliko puta pokušao da ustane sa stola padao je na pod, dok ga je Salkić Enes pri tom nastavio snažno udarati palicom po prednjem dijelu tijela u predjelu grudi i ruku, a zatim ga ponovo prisilio da ustane i legne na sto, te ga nastavio snažno udarati palicom po cijelom tijelu, što je ponovio nekoliko puta, od kojih udaraca je Č. S. popucala koža na tijelu, a zatim mu je naredio da izađe iz navedene prostorije, pa kada je Č. S. krenuo da izađe, nekoliko puta ga je snažno udario nogom na kojima su bile čizme u predjelu donjeg dijela leđa, nanoseći mu na taj način snažan fizički bol i duševnu patnju. Iskaz oštećenog Č. S. na okolnosti da se on prvo javio u Policijsku stanicu V. K. a zatim da je sproveden u prostorije Šahovskog kluba u V. K. a potom odveden u prostorije hale Secco potvrđen je iskaz od svjedoka P. B. koji je u to vrijeme vršio dužnost komandira stanice policije V. K. ovaj svjedok navodi da je nakon pada autonomije u augustu 1995.godine putem sredstava javnog informisanja građani koji su bili na strani autonomije pozivani da se jave u Policijsku stanicu V. K. i da su se isti prijavljivali i evidentirani u Policijskoj stanici V. K. te da su osobe koje su bile pripadnici vojske AP ZB a nalazili su se na spisku osoba koje potražuje vojska ili sud upućivani u prostorije

Šahovskog kluba u V. K. i odvođeni u halu Secco. Iz iskaza svjedoka oštećenog Č. S. proizlazi da su u prostoriji u kojoj je njega fizički maltretirao odnosno tukao i nanosio mu velike patnje nalazili samo on i optuženi Salkić Enes tako da nema drugih svjedoka koji bi se mogli izjasniti na ove okolnosti. Na osnovu iskaza svjedoka M. E. M. H. 1 i K. A. utvrđeno je da su u Šahovskom klubu bili zatvoreni civili koji su ranije bili pripadnici Autonomne pokrajine Zapadna Bosna koji su u Šahovskom klubu pretučeni. Svjedok M. E. iskazuje da je optuženi Salkić Enes oštećenog Č. S. odveo u posebnu prostoriju iz koje su čulo da ga optuženi tuče i da je na osnovu jauka od udaraca izbrojao oko 50 udaraca palicom a nakon što je Č. S. izišao iz te prostorije po tijelu su mu se vidjele ozljede i nije mogao ustati te da mu je Č.S. rekao da ga je pretukao optuženi Salkić Enes. Svjedok M. H. 1 iskazuje da je u prostorijama Šahovskog kluba vidio oštećenog Č. S.. Na osnovu iskaza svjedoka M. E., K. A., M. H. 1 i drugih svjedoka utvrđeno je da je oštećeni Č. S. zajedno sa drugim osobama iz Šahovskog kluba odveden u halu Secco – Grupex u V. K.. Na osnovu iskaza svjedoka M. H. i Č. Š. u dijelu koje sud prihvata utvrđuje se da su ovi svjedoci u hali Secco Grupex V. K. vidjeli oštećenog Č. S. i da je svjedoku M. H. oštećeni Č. S. rekao da je pretučen u prostorijama Šahovskog kluba te da je polomljen i da nije mogao ustati. Iskazima ovih svjedoka potvrđuje se iskaz oštećenog Č. S. na navedene okolnosti. Sud cijeni da su iskazi svjedoka na osnovu kojih je sud utvrdio da je optuženi Salkić Enes u kritično vrijeme tukao oštećenog Č. S. i nanosio mu velike patnje logični, jasni i saglasni i da je u potpunosti dokazano da je optuženi počinio krivično pravnu radnju navedeno u tački 1. izreke presude.

Da je optuženi počinio krivično pravnu radnju na način, vremena i mjesta kako je to opisano u tački 2. izreke presude sud je utvrdio na osnovu iskaza svjedoka oštećenih L. E. i Č. S., iskaza svjedoka: M. E., K. A., P. B., B. A., H. Š. i S. E. djelimično i na osnovu iskaza svjedoka M. H. 1 i D. S., u dijelu iskaza koje sud prihvata.

Sud je cijenio i prihvatio iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka u pogledu nespornih okolnosti vezanih za tačku 2. izreke presude da je on u toku mjeseca augusta 1995.godine bio angažovan na poslovima rezervnog policajca u Stanici policije V. K. i da je u kritičnom periodu dolazio u prostorije hale Seco-Grupex gdje su se nalazili zatvoreni civili koji su u ranijem periodu bili povezani sa Autonomnom pokrajinom Zapadna Bosna i da je nastojao saznati za sudbinu svog kolege Č. H. i dva svoja stričevića koji se vode kao nestali u toku oružanog sukoba između pripadnika 5. Korpusa Armije FBiH i vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna. Sud je prihvatio i iskaz optuženog u dijelu i kad navodi da je on svjedoka oštećenog L. E. odveo iz prostorija Seco-Grupex u bolnicu u V. K. i da ga je iz bolnice vratio u prostorije Seco. Ove činjenice i okolnosti nisu sporne i potvrđene su iskazima saslušanih svjedoka.

Sud nije prihvatio iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka kad navodi da je po dolasku do hale Seco u Grupexu u V. K. sa dvojicom pripadnika vojne policije i oštećenim L. E. zajedno otišao u jednu prostoriju te da oštećenog L. E. nije tukao niti bilo kako fizički maltretirao nego da je istog pitao za svog kolegu Č. H. i dvojicu svojih stričevića koji su nestali u oružanom sukobu između pripadnika 5. Korpusa Armije FBiH i vojske Narodne odbrane Zapadna Bosna. Tvrdi da je oštećeni L. E. počeo plakati i da su pripadnici vojne policije rekli da iziđe vani te su obećali da će ga oni ispitati na te okolnosti jer je on bio pod ingerencijom vojne policije. Iskazuje da se tu zadržao 5 – 10 minuta a zatim je uzeo svoj pištolj i udaljio se prema kapiji te kad je bio na udaljenosti oko 100 metara čuo je da ga zovu navedena dva vojna policajca i vidio je da s njim ide L. E. i da su mu pripadnici policije rekli da je oštećenom pozlilo i da ga treba odvesti u bolnicu. Sud nije prihvatio iskaz optuženog ni u dijelu u kojem navodi da nakon što je vojni policajac L. E. izveo, iz bolnice optuženi nije vidio nikakve zavoje na glavi L. E. i da se je oštećeni pretvarao da ga boli.

Sud nije prihvatio ni navode odbrane u kojim se gradi teza da iskaz oštećenog L. E. nije istinit i da je suprotan iskazima svjedoka optužbe M. E. i K. A. i da oni nisu potvrdili su da je premlaćivanje oštećenog trajalo nekih 5 do 10 minuta što bi ukazivalo da premlaćivanje nije

trajalo duže vrijeme i da su navodi o korištenju metalne štanke dužine od preko 1 metra i profila 4 puta 4 centimetra, ili čak 5 puta 5, potpuno nelogični i neuvjerljivi te da obzirom na dimenzije i materijal predmeta o kojem je ovdje riječ, da je za logično da bi udarci takvim predmetom prouzrokovali značajne povrede, za koje nije utvrđeno niti dokazano da ih je oštećeni pretrpio.

Nasuprot iskazu optuženog i navodima odbrane u kojim se poriče izvršenje ove krivično pravne radnje sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka oštećenog L. E. dat na glavnom pretresu kad navodi da mu je optuženi Salkić Enes rođak, tako da su njegova majka i otac od optuženog su brat i sestra, da je za vrijeme rata, u periodu od 1992.-1995.godine živio u V. K. u mjestu P. 1, gdje i danas živi i da je po profesiji vozač te da je u toku rata i oružanog sukoba između pripadnika 5. Korpusa Armije BiH i autonomne pokrajine Zapadna Bosna bio angažovan kao vozač tako da je u periodu od 1993.godine pa na dalje jedno vrijeme vozio komandanta narodne odbrane AP ZB D. A. a vozio je i druge osobe koje su obavljali značajne funkcije u AP ZB između ostalih S. I. iz B. 2 i druge osobe. U vezi konkretnog događaja svjedok je izjavio da je nakon što se prijavio u policijskoj stanici V. K. prvo bio zatvoren u jednoj zgradi kod Sanitekisa (prema iskazima drugih svjedoka to su prostorije Šahovskog kluba) u V. K. gdje su prenoćili jedno veče, a onda je zajedno sa ostalim ljudima prebačen u halu Seco, u krugu firme Grupex. Na sebi je imao farmerke, majicu i patike na nogama. U hali su ih postrojili, a onda ga je optuženi Salkić Enes izveo iz stroja i odveo u prostoriju, gdje su se nalazile prese, a u prostoriji nije bilo nikog osim njih dvojice. Tvrdi da mu je optuženi psovao mater, a kod sebe je optuženi imao automatsku pušku i pištolj. Okrenuo se leđima i rukama naslonio na sto, koji je također bio u prostoriji, a optuženi ga je tukao po leđima i rukama, pa kako je branio glavu, optuženi mu je slomio desnu ruku, a tukao ga je željeznom štangom koja je bila duža od jednog metra, možda oko metar i po i debljine oko 5 cm. Tukao ga je i nogama, odnosno vojničkim čizmama, padao je u nesvijest, a pao je i na pod nakon što je izgubio svijest. Dok je bio na podu optuženi ga je tukao i po rebrima, pitao ga je ko je ubio njegovog brata. Kada je došao malo sebi strpali su ga u gepek od Golfa, vukle su mu se noge, nije mogao hodati, te je odvezen u bolnicu da mu se pruži prva pomoć. Tačnije optuženi ga je autom odvezao u bolnicu zajedno sa jednim vojnim policajcem, ali to nije bilo njegovo auto. Doktor M. 1 je rekao da mora ići u B. 2 u bolnicu, da će iskrvariti, ali optuženi nije dao, rekao je da četnika vraća nazad gdje ga je i našao. Opet su ga strpali u gepek od auta i vratili nazad u halu Seco, gdje je ležao, jer nije mogao hodati niti se micati. Onda su naredili da ga voze kući, pa ga je S. E. odvezao autom sa prikolicom. Tri dana su njegovoj kući dolazili ljudi da ga vide, a majka je kupila ovcu, pa su ovcu zaklali i umotali ga u ovčiju kožu. Pet dana je mokrio krv, a mjesec i po dana nije mogao da stane na noge, bio je u teškom stanju. Nije mu jasno iz kojeg je razloga to optuženi učinio, jer mu ništa našao nije učinio. U hali Seco je bilo 300-400 ljudi, ali tamo nije nikog prepoznao i nije vidio Č. S.. Neki su od njih bili civili, a neki u uniformama, vojnim, policijskim. Tu su navodno svi bili pritvoreni kao simpatizeri Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, a bili su pod nadzorom vojne policija 5. Korpusa, koja je stajala vani i unutar hale i obezbjeđivala prostor. I optuženi je bio policajac i bio je u policijskoj uniformi. Kada je iz hale Seco otišao u bolnicu, nisu mu stavljali gips, nego su samo očistili povrede. Doktor mu je rekao da je slomio ruku, da mora u B. 2, ali optuženi nije dao, nego ga je vratio u halu Seco. Samo su mu zamotali ruku, trebao je ići svaki drugi treći dan na previjanje, ali nije išao tako često. Iskazuje da ranije nije imao nikakvih zdravstvenih problema, da je radio kao profesionalni vozač vozio autobus 40 godina, a da je nakon događaja vozio samo ponekad ture za Š. ili slično jer nije mogao stalno raditi. Nakon kritičnog događaja otišao je u R H., tamo se liječio, pa se vratio u V. K. i tada je došla policija po njega i odvela ga na ispitivanje. Istragu o konkretnom događaju pokrenula je SIPA iz B. L., došli su ga ispitivati. Nakon događaja nije imao nikakve probleme sa optuženim. Navodi da nema nikakve medicinske dokumentacije u vezi sa povređivanjem u kritičnom događaju, jer je SIPA tražila svu dokumentaciju iz bolnice u V. K. i rečeno je da je ista nestala. Ne posjeduje ni medicinsku dokumentaciju o liječenju u R H.. Siguran je 100% da ga je tukao optuženi Enes Salkić.

Iskaz svjedoka oštećenog L. E. potkrijepljen je iskazima svjedoka oštećenog Č. S. i iskazima svjedoka: M. E., K. A., P. B. i S. E. a djelimično i iskazima svjedoka, M. H. 1 i D. S. u dijelu iskaza koje sud prihvata. Svjedok oštećeni Č. S. navodi da je u hali Grupeksa Seco vidio L. E., kojeg je optuženi Salkić Enes otjerao u malu prostoriju, kao kotlovnica, odakle su se čuli urlici L. E. uslijed tuče od strane optuženog i to duže vrijeme. Tvrdi da je po izlasku optuženi iznio i bacio željeznu puntu od metar i po dužine i širine oko 5 cm. Potom su dva ili tri momka uzeli L. E. za noge i ruke, te ga bacili u vozilo od nazad i odvezli ga negdje. Sa mjesta gdje se nalazio jer je bio udaljen nije vidio L. E. kako izgleda, zna samo da su ga dvojica ili trojica nosili, znači da nije mogao hodati, a nije ništa ni govorio. Kasnije je saznao da je optuženi Salkić Enes rođak L. E.. Svjedok M. E. u svom iskazu navodi da je u hali Secco bilo zatvoreno oko stotinu ljudi, najmanje i da su je obezbjeđivali policajci. Tvrdi da je vidio kad je optuženi Salkić Enes koji je bio u uniformi L. E. koji je bio u civilnoj odjeći odveo u jednu prostoriju a prije toga je uzeo jednu štangicu iz ćoška da tuče oštećenog L. E.. Tvrdi da nije vidio kako optuženi tuče oštećenog L. E. jer su oni bili u posebnoj prostoriji. Svjedok K. A. navodi da je optuženi Salkić Enes zv. „Vrepčev“ odveo jednog čovjeka u manju prostoriju koja je od mjesta u hali gdje se on nalazio bila udaljena oko 30 m i da ga je optuženi u toj manjoj prostoriji tukao. Vidio je da je prije ulaska u prostoriju optuženi iz ćoška uzeo i u navedenu prostoriju odnio metalnu šipku koja je tu stajala da tuče tog čovjeka. Kasnije je čuo da je osoba koja je tukla tog čovjeka neki „Vrepčev“ koji je po zanimanju vozač i da je on tukao L. E. sa kojim je bio u rodbinskoj vezi. Nije vidio šta se dešava u toj prostoriji ali se je čula lupa, i jauci što je trajalo 5 do 10 minuta a nakon toga pretučenog L. E. su četvorica iznijeli u ćebetu i ubacili ga u bjelo auto koje je bilo parkirano ispred hale. Tvrdi da se oštećeni nije pomjerao i samo su mu micale noge a nakon izvjesnog vremena vraćen je u halu i bio je sav u zavojima a najviše glava i desna ruka. Znači, iz provedenih dokaza proizilazi da su iskazi svjedoka oštećenog Č. S. i iskazi svjedoka M. E. i K. A. saglasni sa iskazom oštećenog L. E. na okolnosti da je optuženi Salkić Enes u hali Seco tukao oštećenog L. E. metalnom šipkom i da je isti nakon toga unesen u gepekt vozila Golf i upućen u bolnicu. Svjedoci P. B., B. A. i H. Š. saglasno navode da je optuženi Salkić Enes u augustu 1995.godine bio rezervni policajac u Policijskoj stanici V. K.. Svjedok P. B. iskazuje da je dužnost komandira Policijske stanice V. K. preuzeo u martu 1995.godine i da je već tada optuženi Salkić Enes bio zaposlen kao rezervni policajac u Policijskoj stanici V. K. te da je kasnije prešao raditi u Agrokomercu kao vozač. Poznato mu je da su u toku rata poginuli brat od optuženog i još dva stričevića. Tvrdi da osobe koje su držane u prostorijama Šahovskog kluba nisu bile pod nadzorom Policijske stanice V. K., i da on nije dao naredbu optuženom da ide u halu Seco te ukoliko je optuženi išao u prostorije hale Seco gdje su bili zatvorene osobe simpatizeri AP ZB to je činio samovoljno. Iskaz oštećenog L. E. kad navodi da ga je optuženi u vrijeme tuče pitao koje ubio njegovog brata potkrijepljen je iskazom svjedoka P. B. koji navodi da mu je poznato da je u toku rata između pripadnika Armije BiH I vojske APZB poginuo brat od optuženog Salkić Enesa. Svjedok S. E. zv. E. u svom iskazu navodi da je u ratu vozio sanitet, a kada je pala autonomija u augustu 1995.godine dobio je zadatak da sa Secca doveze agregat, pa kad je sa golfom i prikolicom otišao po agregat u prostoru ispred hale Secco je zatekao L. E., kojeg poznaje cijeli život, i vidio i čuo kako plače i zove u pomoć. Vidio ga je na sred kruga firme, kako leži. Bio je krvav, slomljene ruke. Ruka mu je bila labava pa je pretpostavio da je slomljena ali nije siguran da li je bila zamotana. Krvi je bilo svud po tijelu. S njim je bio čovjek, za kojeg je kasnije saznao da mu je brat. Zajedno su ga strpali u prikolicu i dovezli kući, jer nije mogao sam da dođe do auta, da hoda. Želio je L. E. da odveze u bolnicu, ali on to nije htio, nego da ga odveze kući. Iskaz svjedoka oštećenog L. E. na okolnosti da da je imao vidne povrede po tijelu i da ga je od hale Seco do kuće u prikolici vozila odveo S. E. potvrđen je iskazom svjedoka S. E. koji iskazuje da je on na prostoru ispred hale Seco vidio oštećenog L. E. da leži da je sav krvav, slomljene ruke koja je bila labava, plače i zove u pomoć a na glavi i desnoj ruci je imao zavoj i da ga je na prikolici odveo kući pa se suprotni navodi odbrane da iskaz svjedoka S. E. nije uvjerljiv i da se temelji na njegovom subjektivnom doživljaju, pokazuju neutemeljenim jer je iskaz svjedoka S. E. po ocijeni ovog suda uvjerljiv i saglasan sa dokazima koje sud prihvata budući da i iz drugih iskaza svjedoka proizilazi da je oštećeni L. E. imao zavoj na desnoj ruci

kad je vraćen iz bolnice. Uz to navodi odbrane da je nelogično to što je ovaj svjedok izjavio da je oštećeni L. E. bio sav polomljen i da bi po stanovništvu odbrane u takvom stanju L. E. trebao imati zavoje i na glavi su bespredmetni jer je ovaj svjedok potvrdio potvrdio iskaz oštećenog i iskaze drugih svjedoka iz kojih proizilazi da je L. E. u kritičnom događaju pretučen, da je bio sav krvav, slomljene ruke, a prema iskazu svjedoka S. E. u trenutku kad je on došao do istog plakao je i zvaao „upomoć“. Sud nije ni navode odbrane u kojim se gradi teza da oštećeni L. E. nije zadobio povrede koje on u svom iskazu navodi i da bi u tom slučaju da je bio do te mjere pretučen zasigurno bio zadržan u bolnici. Ovi navodi odbrane oboreni su iskazom svjedoka oštećenog L. E. kad navodi da je on zadobio predmetne povrede i da su one bile takve prirode da ga je doktor M. 1 uputio na liječenje u Regionalnu bolnicu u B. 2 ali da optuženi Salkić Enes to nije dozvolio nego je rekao: „Vozim četnika nazad“ i da ga je vratio u halu Seco. Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka M. H. 1 u dijelu kad navodi da je on u augustu 1995. godine u zatvoru Seco gdje je bilo oko 100 ljudi vidio L. E. i tvrdi da je L. E. tukao Salkić Enes željeznom štangom te da su prisutni mislili da je L. E. mrtav jer je bio krvav i prebijen a nakon što ga je pretukao da je oštećeni L. E. stavljen u auto i odvezen. Ovaj dio iskaza svjedoka M. H. 1 saglasan sa iskazom oštećenog L. E. i iskazima drugih svjedoka koje sud prihvata budući da iz istih jasno i nedvosmisleno proizilazi da je Č. S. doista bio zatvoren u prostorijama hale Seco u V. K. i da je optuženi Salkić Enes tukao oštećenog L. E. ali u posebnoj prostoriji gdje su bili sami optuženi i oštećeni a ne u hali u prisustvu drugih osoba. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka M. H. 1 u dijelu kad navodi da je optuženi Salkić Enes tukao oštećenog L. E. u hali u prisutnosti drugi zatvorenih lica i nije prihvatio navode odbrane kad se odbrana poziva na ovaj dio iskaza svjedoka M. H. 1, s obzirom da je ovaj njegov dio iskaza u suprotnosti sa iskazima oštećenog L. E. i drugih svjedoka koje sud prihvata. Naime svjedok oštećeni L. E. je izjavio da je optuženi Salkić Enes njega odveo u posebnu prostoriju i tukao ga a da tu nije bilo prisutnih drugih osoba a njegov ovakav iskaz je potkrijepljen iskazima drugih svjedoka koji su već obrazloženi. Sud je cjenio i prihvatio iskaz svjedoka D. S. u dijelu kako navodi da je optuženi u vrijeme rata između Armije BiH i vojske AP Zapadna Bosna nakon pada prve autonomije prešao raditi u Stanicu javne bezbjednosti odnosno civilnu policiju a prije rata je radio kao vozač u Agrokomercu i tvrdi da je brat od optuženog poginuo 29.januara 1995.godine u jednoj akciji u sukobima Armije R BiH i vojske AP Zapadna Bosna te da optuženog i njegovu porodicu u V. K. svi poznaju po nadimku „Vrebc“ te kad navodi da su u hali Seco u V. K. bila zatvorena lica koja su bila povezana sa AP ZB u augustu 1995.godine. Sud je cijenio i prihvatio iskaz svjedoka D. S. i u djelu u kojem navodi da je nakon završnih ratnih operacija u augustu 1995.godine vidio optuženog Salkić Enesa i L. E. kod Doma zdravlja u V. K.. Dio iskaza svjedoka D. S., koji sud prihvata, vezano za raspored optuženog Salkić Enesa kao vojnog obveznika i njegov angažman u konkretnom slučaju saglasan je i sa iskazima drugih svjedoka koji su već obrazloženi. Dio iskaza svjedoka D. S. na okolnosti da je Salkić Enes doista u augustu mjesecu 1995.godine odveo oštećenog L. E. iz hale Seco saglasan je sa iskazom oštećenog L. E. i drugih navedenih svjedoka koji su vidjeli da je optuženi doista odveo oštećenog u bolnicu. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka D. S. u dijelu kad navodi da je L. E. „normalno izgledao“ u vrijeme kad ga je vidio pred bolnicom u V. K. i da nije imao ništa na sebi s obzirom da je ovaj njegov iskaz u suprotnosti sa iskazom svjedoka L. E. i drugih svjedoka iz kojih proizilazi da je L. E. imao vidne povrede u predjelu glave i desne ruke i da je po izlasku iz bolnice imao zavoj na glavi i desnoj ruci.

Ovaj sud cijeni da su bez značaja i navodi odbrane kojim se osporava iskaz svjedoka oštećenog L. E. kad navodi da je optuženi u hali Seco imao kod sebe pištolj i automatsku pušku i da policijska formacija Armije koja ima zadatak obezbjeđenja određenog prostora, u kojem se nalazi 200 do 300 ljudi, u okolnostima koje su vladale u V. K. u tom periodu ne bi dozvoljavala slobodan pristup u takav prostor naoružanim osobama, jer su pripadnici policije Centra službi bezbjednosti B. 2 kao oružana formacija bili odvojeni od Armije R BiH i nisu bili podređeni komandi Armije R BiH. Po ocijeni ovog suda nesporno je da je optuženi imao pristup i ulazio je u prostorije u kojima se nalazio oštećeni L. E. a okolnost da li je optuženi imao kod sebe oružje je bespredmetno jer se optuženom ne stavlja na teret da je u konkretnom slučaju upotrebljavao

oružje. Nadalje, bespredmetni su i prigovori odbrane na iskaze saslušanih svjedoka u pogledu dimenzija metalne šipke kojom je optuženi tukao oštećenog L. E. jer okolnost da su svjedoci čiji iskaze sud prihvata različito navodili dužinu i promjer metalne šipke, tako da su jedni po navodima odbrane izjavljivali da je metalna šipka bila promjera 4x4 cm a drugi 5x5 cm, budući da se radi neznatnim razlikama.

Sud nije prihvatio iskaz svjedoka N. A. kad navodi da su u kritično vrijeme u hali Seco-Grupex u V. K. gdje se nalazilo oko 200-300 ljudi, dvojica pripadnika vojne policije otišli do neke prostorije te da je optuženi Salkić Enes nakon toga razgledao po ljudima zatim prišao L. E. i s njim otišao u te prostorije gdje su otišla i ta dva policajca a potom je Salkić brzo izišao iz te prostorije i otišao prema kapiji dok je L. E. ostao u prostoriji jedno deset minuta pa je sa policajcima otišao prema kapiji i nije se više vraćao. Cijeneći ovakav iskaz svjedoka N. A. sud utvrđuje da postoji očigledna suprotnost u njegovom iskazu jer on u jednom dijelu navodi da su dva policajca otišli „do neke prostorije“ (što bi značilo da je to jedna prostorija) a potom navodi da je optuženi Salkić sa oštećenim L. E. otišao u te prostorije što znači više prostorija te potom opet isti svjedok navodi da je Salkić ubrzo izišao iz te prostorije. Pored toga iskaz svjedoka N. A. u suprotnosti je sa iskazom svjedoka oštećenog L. E., koji sud prihvata, kad ovaj svjedok jasno i nedvosmisleno i po ocjeni ovog suda uvjerljivo iskazuje da u prostoriji u kojoj je njega tukao optuženi Salkić Enes nije bio niko drugi osim njih dvojice i ističe da pripadnici policije nisu bili u prostoriji u kojoj ga je tukao Salkić Enes. Oštećeni L. E. je ove navode ponovio i prilikom dodatnog saslušanja koje je izvršeno po naredbi suda na glavnom pretresu održanom 08.10.2021.godine koje je određeno radi razjašnjenja suprotnosti u iskazima optuženog i svjedoka N. A. na jednoj strani i iskaz oštećenog L. E. na iste okolnosti. Nadalje iskaz svjedoka L. E. saglasan je sa iskazima svjedoka oštećenog Č. S. koji je izjavio da je optuženi Salkić Enes „otjerao“ u malu prostoriju L. E. i da su se čuli njegovi urlici od tuče i to duže vremena te da je optuženi izišao iz prostorije i bacio željeznu punku od metar i po i širine oko 5 cm. I svjedok M. E. u svom iskazu navodi da je vidio da je optuženi odveo L. E. u jednu prostoriju a prije ulaska je iz čoška uzeo jednu štangu da ga tuče. Svjedok K. A. isto tako navodi da je optuženi po nadimku „Vrepčev“ oštećenog L. E. odveo u jednu manju prostoriju i tamo ga tukao te je vidio da prije ulaska da iz čoška uzima metalnu šipku koja je tu stajala a zatim je iz te prostorije čuo lupu i jauke što je trajalo od pet do deset minuta. Kasnije je čuo da je optuženi oštećenog L. E. pretukao. Dakle, iz iskaza svjedoka Č. S., M. E. i K. A., koji su se nalazili u hali ne proizlazi da su pripadnici vojne policije ušli u prostoriju u kojoj je optuženi oštećenog L. E. tukao i ne proizlazi da je optuženi izišao iz prostorije u kojoj je tukao oštećenog prije oštećenog L. E. nego su izišli zajedno. Uz to iskaz optuženog je u suprotnosti sam sa sobom jer optuženi u jednom dijelu svog iskaza navodi da je oštećenog L. E. pitao za Č. H. i da je on počeo „cmizdriti“ a u drugom dijelu navodi da je mislio oštećenog pitati za Č. H. i svoje stričeviče što je u očiglednoj suprotnosti.

Po ocijeni ovog suda paušalni su i bez ikakvog uporišta navodi odbrane da oštećeni u kritičnom događaju nisu zadobili tjelesne povrede navedene u izreci presude a da su ih zadobili da oštećeni Č. S. i L. E. nakon kritičnog događaja, ne bi mogli nastaviti normalno voditi svoj privatni i profesionalni život bez posljedica te da se ne isključuje mogućnost da su sami oštećeni zajedno sa svjedocima pokušali kreirati jedan fiktivan slijed događaja kojeg bi kao takvog prezentirali u cilju pribavljanja sebi koristi kroz imovinsko-pravne zahtjeve koje su oštećeni najavili i opredijelili na iznos od po 50.000,00 KM.

Cijeneći sve navedene okolnosti ovaj sud je utvrdio da provedeni dokazi jasno potvrđuju činjenicu da su oštećeni Č. S. i L. E. bili izloženi fizičkom zlostavljanju kroz relativno duži vremenski period i da im je optuženi u kritično vrijeme, nanosio velike patnje a o težini povreda su se izjašnjavali oštećeni iskazujući da ih je optuženi polomio tukući ih i to, Č. E. sa drvenom palicom duže vrijeme po svim dijelovima tijela a L. E. udarao sa metalnom palicom duže vrijeme i da su zadobili tako teške tjelesne povrede po čitavom tijelu da su nakon kritičnog događaja

umotavani u ovčije mješine (kožu od ovce) u kojoj su se nalazili duže vrijeme radi izvlačenja uboja. Njihove iskaze potvrđuju iskazi saslušanih svjedoka koje sud prihvata a isti su već obrazloženi. Da je oštećeni L. E. doista odveden u bolnicu u V. K. to potvrđuju i optuženi Salkić Enes i svjedok odbrane D. S. koji navodi da je on vidio pred bolnicom u V. K. optuženog Salkić Enesa i pitao ga šta radi to a Enes mu je odgovorio da je dovezao L. E. u bolnicu. Okolnost da oštećeni nemaju medicinske dokumentacije o zadobivenim povredama i da su pripadnici Državne agencije za istragu i zaštitu tražili dokumentaciju u bolnici u V. K. ali da je nisu dobili jer ne postoji, ne znači da isti nisu zadobili tjelesne povrede. Činjenica je da je u kritično vrijeme bilo ratno stanje, da je dvojbeno da li je medicinska dokumentacija uredno vođena ili je nestala ili je uklonjena pa sud suprotne navode odbrane da se, zbog nedostatka medicinske dokumentacije fizičko zlostavljanje oštećenih nije ni desilo, nije mogao prihvatiti. Po ocijeni ovog suda sud je na osnovu iskaza oštećenih Č. S. i L. E. i iskaza svjedoka koji se prihvata, utvrdio da je optuženi oštećenim Č. S. i L. E., nanio tjelesne povrede navedene u izreci presude i da im je prilikom nanošenja tjelesnih povreda nanosio velike fizičke i duševne patnje i postupao je prema istim svirepo i na način kojim se vrijeđa ljudsko dostojanstvo. Optuženi je tokom relativno dužeg vremena udarao oštećene Č. S. sa drvenom palicom i udarao oštećenog L. E. sa metalnom palicom po cijelom tijelu u vrijeme kad su isti bili lišeni slobode i zatvoreni oštećeni Č. S. u prostorijama Šahovskog kluba a oštećeni L. E. u prostorijama hali Seco u V. K. sa drugim licima koja su dovedena u vezu sa vojskom Narodne odbrane APZB i to u doba ratnog stanja kad oni kao civili nisu predstavljali nikakvu opasnost i nisu imali nikakve izgleda da se optuženom suprostave a kao civili uživaju zaštitu po međunarodnoj konvenciji o zaštiti civilnih žrtava u ratu. Po ocijeni ovog suda inkriminisano navedeno svirepo postupanje optuženog je bilo u vezi sa postojanjem oružanog sukoba između 5. Korpusa Armije R BiH i pripadnika Stanice javne bezbjednosti V. K. čiji pripadnik je bio i optuženi Salkić Enes kao rezervni policajac Stanice policije V. K., sa jedne strane i vojske Narodne odbrane APZB s druge strane za čije simpatizere su smatrani oštećeni, i bilo je u vezi sa ratnim događanjima što je sud utvrdio upravo na osnovu iskaza optuženog i iskaza saslušanih svjedoka koje sud prihvata. Optuženi i sam navodi da je u oružanom sukobu između pripadnika Armije R BiH i Narodne odbrane APZB poginuo njegov brat i da su u jednoj akciji stradali njegov kolega Č. H. komandir Stanice policije M. K. i dva stričevića optuženog Salkić Enesa koji u vrijeme kad je optuženi izvršio predmetne krivične radnje nisu bili još pronađeni i vodili se kao nestale osobe. Optuženi sam navodi u svom iskazu da je on došao u halu Seco da L. E. pita za Č. H. i dva svoja stričevića kako bi iste mogli ukopati. Oštećeni L. E. u svom iskazu navodi da je optuženi Salkić Enes u vrijeme kad je njega tukao u hali Seco i nanosio mu velike patnje pitao: „Ko je ubio njegovog brata“?. Sve ove okolnosti po ocjeni suda ukazuju na blisku povezanost predmetnih radnji optuženog na štetu oštećenih, sa oružanim sukobom ili ratom. Po ocijeni ovog suda radnje optuženog koje je poduzeo u kritično vrijeme a bilo je vrijeme ratnog stanja, objektivno predstavljaju kršenje pravila međunarodnog prava i njegove radnje su protupravne u smislu međunarodnog krivičnog prava. Optuženi je po ocjeni ovog suda imao motiv da oštećene fizički maltretira kako bi im se osvetio zbog smrti njegovog brata i stradanja dva njegova stričevića te stradanje njegovog kolege Č. H. koji su stradali u navedenim ratnim sukobima sa vojskom Narodne odbrane AP ZB za čije simpatizere su smatrani oštećeni. Optuženi je u konkretnom slučaju, izvršio dvije krivično pravne radnje ali se ne radi o sticaju krivičnih djela nego postoji jedno krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st.1. preuzetog KZ SFRJ.

Sud cijeni da podaci iz Odluke o proglašenju neposredne ratne opasnosti nisu od posebnog značaja za ovaj predmet pa ih nije potrebno posebno ni obrazlagati. Nadalje nisu od značaja za ovaj krivično pravni događaj ni podatci iz vojne evidencije za S. S. kojeg je odbrana prvo predložila da se sasluša u svojstvu svjedoka pa odustala od njegovog saslušanja jer je isti umro. Iz podataka iz dopisa Federalnog ministarstva za pitanje branitelja domovinskog rata Odsjek za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze za USK broj: 07/5-45/4-291-5/21 od 22.09.2021.godine i podataka iz kartoteke vojni obveznika S. S. se utvrđuje da je isti bio vojni obveznik i da je u periodu od 1992.godine do 1995.godine bio pripadnik vojne policije 5.

Korpusa Armije BiH. Sud nije prihvatio iskaz optuženog da on nije fizički maltretirao oštećenog L. E. i da su za vrijeme dok je on nalazio u posebnoj prostoriji hali Seco bili i dvojica pripadnika vojne policije 5. Korpusa od kojih je jedan bio S. S. i da je on izašao a sa oštećenim ostali dva pripadnika vojne policije od kojih je jedan bio S. S., nego je sud prihvatio iskaz svjedoka L. E. koji je kategorično tvrdio da su u vrijeme kad je njega optuženi tukao on i optuženi bili sami u toj posebnoj prostoriji pa su zbog toga podaci iz vojne evidencije za S. S. iz kojih proizlazi da je on bio pripadnik vojne policije 5. Korpusa Armije BiH, bez ikakvog značaja.

Sud nije zasnovao presudu na podacima iz fotodokumentacije koju je odbrana uložila u krivični spis, označena kao dokaz odbrane d.0-1. krug tvornice „Seco“ V. K. sačinjena u septembru 2021.godine sa fotografijama od 1 – 6 na kojim se vidi zgrada Seco i prostor ispred ulaza u zgradu. Predmetni događaj desio u augustu 1995.godine, znači prije više od 26 godina pa je dvojbeno da li se stanje na terenu izmijenilo za to vrijeme. Sud je uvažio navode Kantonalnog tužioca da je predmetna dokumentacija nezakonit dokaz. Ovaj sud cijeni da je predmetna fotodokumentacija pribavljena i sačinjena na nepoznat način a uz to predmetne fotografije nisu sačinjene od strane ovlaštenih službenih lica, pa se u konkretnom slučaju u smislu člana 11. stav 2. ZKP FBiH radi o nezakonitom dokazu na kojem se ne može zasnivati presuda.

Sud je prilikom donošenja ove presude prihvatio izvedene materijalne dokaze optužbe, jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit, a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka, potkrijepljena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe, koji sud prihvata, koje dokaze odbrana u bitnom nije osporila.

Ovaj sud nalazi da je ocjenom svih provedenih dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, sasvim pouzdano utvrđeno, da je optuženi Salkić Enes za vrijeme oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini između vojske Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i Armije Republike Bosne i Hercegovine, kao pripadnik rezervnog sastava, Službe javne bezbjednosti V. K. u svojstvu rezervnog policajca Policijska stanica V. K., postupao suprotno pravilima međunarodnog prava kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949., na način da je:

1. Dana 09.08.1995.godine, u poslijepodnevnim satima, u V. K., nakon što se civil Č. S. dobrovoljno javio u Policijsku stanicu u V. K. i nakon što je zatvoren u podrumске prostorije Policijske stanice, a zatim sa oko 30 zatvorenika istog dana sproveden do zgrade Šahovskog kluba u V. K., i nakon što ih je policija postrojila, Salkić Enes je izveo iz stroja Č. S., odveo ga u obližnju prostoriju Šahovskog kluba, naredio mu da legne potrbuške na sto, a zatim ga više puta snažno udarao palicom po cijelom tijelu, a kada je Č. S. nekoliko puta pokušao da ustane sa stola padao je na pod, dok ga je Salkić Enes pri tom nastavio snažno udarati palicom po prednjem dijelu tijela u predjelu grudi i ruku, a zatim ga ponovo prisilio da ustane i legne na sto, te ga nastavio snažno udarati palicom po cijelom tijelu, što je ponovio nekoliko puta, od kojih udaraca je Č. S. popucala koža na tijelu, a zatim mu je naredio da izađe iz navedene prostorije, pa kada je Č. S. krenuo da izađe, nekoliko puta ga je snažno udario nogom na kojima su bile čizme u predjelu donjeg dijela leđa, nanoseći mu na taj način snažan fizički bol i duševnu patnju.

2. U toku mjeseca augusta 1995.godine, u V. K., nakon što su pripadnici 5. Korpusa ARBIH lišili slobode civila L. E. i zatvorili u halu firme „Seko“ u krugu privrednog društva Grupex sa drugim pristalicama Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i ratnim zarobljenicima, pripadnicima Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, Salkić Enes je ušao u navedenu halu i naredio L. E. da krene ispred njega, a zatim ga uveo u susjednu manju prostoriju, naredio mu da stane pored stola i stavi ruke na sto, a zatim ga metalnom šipkom dužine oko 1,5m i debljine oko 5cm, više puta snažno udario po leđima, a kada je L. E. podigao desnu ruku da zaštiti glavu, snažno ga je udario navedenom šipkom po desnoj ruci i na taj način mu slomio

ruku, a zatim ga oborio na pod i nastavio snažno udarati nogama na kojima su bile čizme u predjelu leđa i bubrega, od kojih udaraca je L. E. izgubio svijest, nanoseći mu na taj način snažan fizički bol i duševnu patnju.

Dakle, za vrijeme oružanog sukoba u RBiH, kršeći pravila međunarodnog prava, prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao, nanoseći im velike patnje i povrede njihovog tjelesnog integriteta, dostojanstva i zdravlja.

Utvrđeno činjenično stane ovaj sud je cijenio i u krivičnopravnom smislu pa je našao da su se u radnjama optuženog Salkić Enes ostvareni svi bitni elementi bića krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

U vrijeme izvršenja krivičnog djela bio je na snazi preuzeti KZ SFRJ, koji se u skladu sa članom 4. stav 1. i 2. toga Zakona ima primijeniti kao Zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela, budući da novi zakon (KZ BiH) nije blaži za učinioca. Treba naglasiti da se odredbe krivičnog zakona dopunjuju normama Međunarodnog prava kao blanketnog propisa, u konkretnoj situaciji Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba, za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, čije je relevantne odredbe o zaštiti civilnog stanovništva u potpunosti preuzeo KZ SFRJ. Optuženi je oglašen krivim da je postupao suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) i c) navedene konvencije.

Odredbom člana 3. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, između ostalog propisano je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu dužna je da primjenjuje bar sljedeće odredbe:

Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima postupat će se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kom drugom sličnom mjerilu, pa se u tom cilju zabranjuje u svako doba i na svakom mjestu prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvu između ostalog:

a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja.

c) povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi i ponižavajući postupci.

Kako se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja, odnosno povreda ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo (presuda pretresnog vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u predmetu Naletilić Mladena i Martinović Vinka broj IT-98-34-T od 31.03.2003.godine, paragraf broj 246), te kako iz opisanih radnji za koje je optuženi Salkić Enes oglašeni krivim ovom presudom, proizlazi da je riječ o tome da je isti svjesno učestvovao u preduzetim radnjama sa ciljem da se civilima nanese povrede tjelesnog integriteta te ličnog dostojanstva, naročito uvredljivim i ponižavajućim postupcima ovaj sud nalazi utvrđenim da radnje za koje je optuženi oglašen krivim ovom presudom imaju karakter nečovječnog postupanja.

Po mišljenju ovog suda optuženi Salkić Enes je nesumnjivo bio svjestan protivpravnosti poduzetih radnji, čije izvršenje je htio, iz čega se može izvesti zaključak da je postupao sa direktnim umišljajem. Kako njegova uračunljivost u vrijeme izvršenja djela ničim nije dovedena u pitanje, to ga je sud i oglasio krivim.

Sud nije prihvatio stav odbrane optuženog da se radnje izvršenja koje je optuženi poduzeo kao izvršilac prema oštećenim ne mogu podvesti pod odredbe člana 142. stav 1. KZ

SFRJ Ratni zločin protiv civilnog stanovništva i povrede odredaba Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u toku rata od 1949. godine, da od 5 osnovnih elemenata nedostaju 2, da nedostaje opisani neksus između radnje počinioaca djela i oružanog sukoba, da nije dovoljno navesti da je bio oružani sukob, da je optuženi bio pripadnik policije i da je optuženi za vrijeme rata nekog tukao te da nema poveznice što je rat i što je optuženi uradio pa da je dvojbeno i postojanje umišljaja i da po Ženevskim konvencijama postoji i prekršaj za koji se sankcionišu rukovodioci policije i vojske, a da tuča u trajanju od 5 minuta nije sistemska tuča i da ni jedan svjedok nije bio očevidac događaja. Nasuprot navodima odbrane optuženog ovaj sud cijeni da je provedenim dokazima u potpunosti utvrđeno da je u konkretnom slučaju postojanje oružanog sukoba uticalo na mogućnost optuženog da učini zločin, da je krivično djelo koje se optuženom stavlja na teret u dovoljnoj mjeri povezano sa oružanim sukobom koji je postojao u BiH. Naime, optuženom je stavljeno na teret, da je kao pripadnik rezervnog sastava policije – Stanice javne bezbjednosti V. K. koji pripadnici su zajedno sa pripadnicima 5. Korpusa Armije RBiH na jednoj strani u sukobu sa vojskom Autonomne pokrajine Zapadna Bosna na drugoj strani i iskorištavajući ratno stanje i okolnost da su oštećeni bili zatvoreni, da je u tim okolnostima optuženi fizički maltretirao oštećene i nanosio im snažan fizički bol i duševnu patnju, a provedenim dokazima je utvrđeno da je optuženi kao izvršilac poduzeo navedene nečovječne radnje fizičkog maltretiranja civila oštećenih Č. S. i L. E. nanoseći im snažan fizički bol i duševnu patnju. Znači, optuženi je za vrijeme oružanog sukoba u RBiH kršeći pravila međunarodnog prava prema civilnom stanovništvu nečovječno postupao prema oštećenim Č. S., udarajući ga duže vrijeme, više puta snažno palicom po tijelu i nogama obuvenim u vojničke čizme, i L. E., udarajući ga više puta metalnom šipkom po tijelu, nanoseći im velike patnje i povrede njihovog tjelesnog integriteta, dostojanstva i zdravlja, a o kakvom se fizičkom zlostavljanju i patnjama radi dovoljno ukazuje okolnost da su isti nakon kritičnog događaja umotavani u ovčiju kožu – mješinu da bi sanirali povrede, pa sve navedene okolnosti po ocjeni ovog suda upućuju na jedino ispravan zaključak da je optuženi na taj način izvršio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ sa svim njegovim opisanim posljedicama te ovaj sud nije mogao prihvatiti paušalne navode odbrane u završnoj riječi da u činjeničnom opisu krivičnog djela u optužnici nisu opisani svi elementi predmetnog krivičnog djela i da provedenim dokazima nije dokazano da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti i da predmetno djelo nije učinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava protiv civilnog stanovništva te da nisu prekršene odredbe Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba od 12.08.1949. godine.

Kako je tokom postupka utvrđeno da se predmetni događaj desio u vrijeme oružanog sukoba, te da je optuženi bio svjestan da su oštećeni Č. S. civili, zatvoreni i to Č. S. u prostorijama Šahovskog kluba u V. K., a L. E. u prostorijama hale Seco u V. K. i da im nije bilo dozvoljeno kretanje izvan tih prostorija, *te da postoji uzročna veza između preduzetih radnji optuženog i oružanog sukoba*, optuženi je svojim radnjama kao izvršilac, nečovječno postupao prema oštećenim čime se u njegovim radnjama stiču sva bitna obilježja bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ s obzirom da su u njegovim radnjama kumulativno ispunjeni svi uslovi što znači da je tad postojao oružani sukob, da su oštećeni civili, a optuženi je pripadnik organizovane vojne formacije pa postoji uzročna veza između oružanog sukoba, izvršilac je pripadnik policije čiji status je izjednačen sa statusom vojnika a oštećeni su civili uslijed čega je nastupila posljedica nanošenja velikih patnji oštećenim Č. S. i L. E. i povrede njihovog tjelesnog integriteta pa se suprotni prigovori odbrane pokazuju neosnovanim.

Predmetno krivično djelo može se izvršiti samo sa direktnim umišljajem, budući da se radi o teškoj povredi odredaba međunarodnog prava, pri čemu učinilac i ne mora biti svjestan da svojim postupcima krši pravila međunarodnog prava, jer povreda pravila međunarodnog prava u okviru tog djela, predstavlja objektivni uslov kažnjivosti, kojim je posebno određen karakter i okvir protivpravnosti samog krivičnog djela, a u tom smislu djelo mora biti protivpravno i po međunarodnom pravu.

Utvrđujući pitanje krivice optuženog, kao i njegovog subjektivnog odnosa prema izvršenom krivičnom djelu, sud nalazi da je optuženi predmetno krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem, jer je u potpunosti bio svjestan krivičnog djela i htio je njegovo izvršenje. Radnje koje je optuženi preuzeo su rezultat njegove svijesti i volje. Optuženi je bio svjestan da su oštećeni Č. S. i L. E. civili te da se nečovječnim postupanjem, fizičkim zlostavljanjem Č. S. i L. E. narušava njihov tjelesni integritet. Optuženi je imao i svijest da postupa u takvim okolnostima koje su mu omogućavale dominaciju nad žrtvama, koje su bile zatvorene zajedno sa drugim osobama koje se dovode u vezu sa vojskom Narodne odbrane APZB i da su nemoćni da pruže bilo kakav otpor te da se zaštite pa je iskoristio takvo stanje i nasilno okruženje, iz čega proizlazi pouzdan zaključak o htijenju odnosno umišljajnom postupanju optuženog. Zbog iznesenog sud nalazi da je optuženi počinio predmetno krivično djelo na način i u vrijeme navedeno u izreci presude, te kako nema osnova koji bi dovodili u pitanje ili isključili krivicu optuženog, sud je istog oglasio krivim.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženom za djelo za koje je oglašen krivim, ovom presudom, sud je u skladu sa članom 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, imajući u vidu svrhu kažnjavanja, uzeo u obzir sve okolnosti koje su od značaja za odmjeravanje kazne. Kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog Salkić Enesa sud je cijenio da je isti oženjen, otac ... djece i da do sada nije osuđivan a od otežavajućih okolnosti na strani optuženog sud našao da je optuženi u konkretnom slučaju počinio dvije radnje fizičkog maltretiranja dvije osobe nanoseći im tjelesne povrede i velike fizičke i duševne patnje i vrijeđajući njihovo ljudsko dostojanstvo. Navedene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog sud je u njihovom zbiru cijenio kao osobito olakšavajuće okolnosti, pa je optuženom odmjerio kaznu zatvora ispod granice propisane zakonom za ovo krivično djelo u smislu člana 42. tačka 2) i člana 43. stav 1. tačka 1) KZ SFRJ i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od **1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci**. Imajući u vidu naprijed navedene olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, a pri tome cijeneći stepen krivične odgovornosti optuženog, jačinu ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, te lične prilike optuženog, sud nalazi da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja, u vidu generalne i specijalne prevencije krivičnih djela.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH, sud je oštećene Č. S. i L. E. sa imovinsko-pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak, cijeneći da podaci krivičnog postupka ne pružaju pouzdan osnov za presuđenje oštetnog zahtjeva. Oštećeni Č. S. i oštećeni L. E. su u toku dokaznog postupka stavili prijedlog za ostvarivanje imovinsko pravnog zahtjeva a u završnoj riječi su izjavili da od optuženog traže naknadu štete za pretrpljene fizičke i duševne bolove u iznosu od po 50.000,00 KM. Kako sud u toku krivičnog postupka nije izvodio dokaze o intenzitetu fizički bolova i duševni patnji oštećenih, na osnovu kojih bih se mogli precizno utvrditi iznosi štete za svakog oštećenog, sud je oštećene sa imovinsko pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak.

Temeljem člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine sud je optuženog obavezao da nadoknadi troškove krivičnog postupka u iznosu 522,00 KM, koji se odnose na isplatu troškova svjedocima nastalih u toku postupka i plati sudu paušal u iznosu od 200,00 KM, u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude cijeneći da je optuženi prema svom imovnom stanju u mogućnosti da nadoknadi troškove krivičnog postupka.

Zapisničar
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Alibabić Osman

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda.